

Sam J. Lundwall - Bernhard Dobyvateľ

2. část

7.

"Tak tady ses celou tu dobu schovával!" zaburácel kapitán Jestřáb a chytil Bernharda oběma rukama. "Mluv, ty svině! A stůj v pozoru, když s tebou mluví důstojník!" Zuřivě lomcoval Bernhardem a nesouvisle na něj řval.

"Milost, vaše lordstvo!" zašeptal Bernhard. Zděšenýma očima přelétl honosný sál přecpaný důstojníky ve zlatem posítých uniformách. V místnosti bylo dost nablýskané mosazi, aby zásobila menší továrnu na gongy, a další materiál se hrnul dovnitř každou sekundou. Lesk desítek tisíců zlacených medailí, nárameníků, prýmků, slavnostních mečů a dýk by oslepil každého smrtelníka. Bernhard zalapal po dechu a když ho kapitán Jestřáb znechuceně pustil, zhroutil se na mramorovou podlahu. Důstojníci se kolem něj shlukli, štípali ho a ohmatávali cáry, které měl na sobě.

"Podívejte, vojín," vydechl někdo.

"Žádného jsem neviděl už léta!"

"Víte, co to znamená? Budeme mít zase pořadová!"

"A prověrky!"

"Škrábání brambor!"

"A komínky budou muset zařezávat ve dne v noci!"

"Bože! Budeme zase velet!"

Důstojníci se točili kolem, poplácávali se po zádech a plakali štěstím. Bernhard ležel nehybně na chladné podlaze a nic nechápal. Měl jen stále sílící dojem, že se dostal na skutečně špatné místo a že se situace brzy ještě zhorší.

"Jenže je jenom jeden," upozornil někdo. "To není právě mnoho pro šest set padesát tři důstojníků."

"Před pěti minutami jsme neměli ani jednoho. Tohle je mnohem lepší!"

"Jen klid, hoši. Budeme se střídat ve velení."

"Mne zapište na ranní prohlídky. Vždycky jsem je moc rád dělal."

"A mne na opičí dráhu!"

"Já jsem odborník na kázeňské tresty."

"Proč ten pes nestojí v pozoru? Já jsem fan - tas - tic - ký, když se nějaký vojín musí naučit, jak stát v pozoru!"

"Ticho, všichni ticho!" zařval kapitán Jestřáb a vypálil salvu ran z blasteru do vzduchu. Důstojníci se poněkud zklidnili. "Uděláme to takhle," zavrčel. "Budeme se střídat ve velení. Ale nás je víc než šest set a on je sám, takže se rozdělíme na dvacet skupin po dvaatřiceti důstojnících, které se o něj postarají. Na každou skupinu připadne jedna hodina."

"Ale to je jen dvacet hodin denně," zaprotestoval jeden z důstojníků po pracných výpočtech. "Co s ním budeme dělat ty zbývající čtyři hodiny?"

"Musí někdy spát," zavrčel kapitán Jestřáb, "jinak nám do týdne zdechne." Zašilhal dolů na Bernharda. "Kromě toho, jaký smysl by měly noční poplachy, kdyby ten buran ani nedostal šanci usnout?"

"To je pravda."

"Proč nestojí v pozoru?"

"Co byste řekli takové přepadové noční inspekci už dnes? Nejdřív bychom mu dali patnáct minut, aby opravdu tvrdě usnul, pak bychom ho vytáhli z kanafasu a musel by vyrovnat na postel všechny kusy velké polní. A potom, kdyby něco nebylo v pořádku, tak..."

"Podívejte, chlapci," řekl tlustý důstojník, který měl na prsou silně nadprůměrný náklad zlaté výzdoby a už dlouho si měřil Bernharda nesouhlasným pohledem. "Nechci rušit vaši radu, ale myslíte, že je v duchu slavných tradic naší armády stát tady a mlátit pantem, zatímco ten vojín spí na stráž?" Okamžitě propukl chaos. Boty, kterým se už stýskalo, vykopaly Bernharda zase na nohy. Rozhodné tváře s vyčnívajícími bradami se tlačily těsně k jeho obličeji. Zvučné hlasy profesionálů na něj zaútočily ze všech stran. Kapitán Jestřáb si musel vyžádat nadšenou podporu dvaceti

svých nejoddanějších patolízalů, aby mezi davem po disciplíně vyhladovělých důstojníků vyvolal alespoň zdání pořádku.

"Oukej, přátelé," zařval. "Všechno se zvládne. Nejdřív musíme toho vojáka vystrojit, abychom mu mohli velet. Má tu někdo uniformu pro základní výcvik?"

"Vy jste se zbláznil," zamumlal někdo.

"Za co nás máte? Za obyčejné vojíny?"

"V životě mne nikdo tak neurazil..."

"Držte zobáky!" zařval kapitán. Zuřivě se rozhlédl po důstojnících, ale pak se uklidnil. "Oukej, ale ten muž musí mít uniformu. Zvedá se mi žaludek, když jenom pomyslím, že bych měl velet někomu oblečenému v takových hadrech. Vytáhněte na světlo své náhradní uniformy. Jakmile dostane všechnu výstroj, začneme s prohlídkami."

O patnáct minut později už byl Bernhard přepychově oblečen v kontraadmirálské uniformě bez hodnostního označení. Důstojníci mu samozřejmě nesvěřili pistoli, takže mu vydali jen obřadní rapu a pár rezavých dyk, které zřejmě nikdy neopustily své nablýskané pochvy. Do úst mu strčili plesnivý suchar a tak, vybaven musel napochodovat do sálu, kde ho shromáždění důstojníci přivítali potleskem a nadšenými výkřiky. Jeden z nich přímo zářil štěstím, protože právě získal nejvíc žádanou výhru v celém vesmíru. Vykročil proto kupředu a přivítal Bernharda nesmrtelným armádním zaklínadlem, kterým už od úsvitu věků vítali velitelé nesčetné generace nevinných nováčků.

"Pro mne jsi jenom dobytek," zařval. "Nemám rád nováčky. A teď poslouchej..."

Bylo by přehnané říci, že více než šest set důstojníků bylo s takovým uspořádáním spokojeno, ale nemohli nic jiného dělat. Jeden voják byl pořád lepší než žádný voják. Když někomu z nich sevřel srdce smutek při myšlence na to, kolik dlouhých hodin bude muset čekat, než bude moci prohánět jediného vojína po nádherných nerušených osmdesát sekund, vzpomněl si na léta strávená na kosmické stanici WFL-755 bez jediného vojína v dohledu a hned mu bylo zase o trochu líp.

Důstojníci, kteří neměli co dělat, začali postávat ve výcvikové hale. Odborně komentovali nejen výkony vojína, ale i jeho velitele a zasypávali jej radami, o které nestál. To šlo důstojníkům, kteří byli právě na řadě, pěkně na nervy. Většina z nich se válek zúčastnila jen u svého bezpečného psacího stolu. Vojína neviděli za posledních čtyřicet let ani jednou a nevěděli, co si s ním počít. Bernhard to brzy zjistil a začal svým mučitelům pomáhat - za pevnou cenu. Důstojníci, kteří se obávali, že před šesti stovkami svých kolegů ztratí tvář, spolupracovali víc než ochotně.

Než bys řekl švec, Bernhard začal za drobné výhody, jako například různé lahůdky, destiláty, peníze, některé medaile a hodnostní označení, vydávat písemné pokyny pro zítřejší výcvik. Za pár týdnů nezačínal jeho výcvik před desátou dopoledne a celé divadýlko končilo asi ve čtyři. Nikdy neměl noční služby, protože nechal diskrétně rozhlásit, že všechny dohody padnou, když ho nenechají v klidu vyspat.

Život byl nádherný a Bernhard začal přibírat na váze. Koupil si skutečnou kontraadmirálskou uniformu, kompletní se všemi příslušnými pozlátkovými ozdobami a začal terorizovat důstojníky, kteří byli ochotní i k ponižujícím úsluhám, jen aby udělali dojem při výcviku. Každý z nich věděl, že kdyby neuposlechl, byly tu stovky jiných, kteří by i takovou práci víc než ochotně udělali.

Až jednoho dne se Bernhardovi nechtělo na cvičák, takže začaly degradace. Nic netušící generáldesátník najednou zjistil, že se náhle stal vojínem (jen na jeden den, jak ho ujistili ostatní, než ho nahnali do sálu, kde ten výjimečný den oslavili pořádným zahajovacím výpraskem). Pak musel převzít Bernhardovy povinnosti. Udělal tím radost většině svých kolegů, kteří těžce snášeli úplný zákaz takových armádních specialit, jakými byly noční poplachy, škrábání brambor a výchovné výprasky. Nový voják se stal středem

pozornosti šesti set po velení toužících důstojníků a příští den museli poptávku uspokojit zas. Vybrali šest protestujících důstojníků a hned jim přidělili stejnou roli.

S jídlem roste chuť a pole brzy ovládl teror. Důstojníci se brzy rozdělili na dvě přibližně stejné skupiny. V jedné byli žvoucí sadističtí důstojníci a ve druhé potlučené oklamané trosky, které trávily své dny v hlavním výcvikovém sále za doprovodu kopanců, bouřlivého smíchu a zvuku bičů zakusujících se do živého masa. Bernhard se musel přestěhovat na tišší místo, kde ho celou noc nerušily hrozná výkřiky a ozvěna ještě strašnějšího smíchu.

Všechno by tak zůstalo navěky, kdyby kapitán Jestřáb neudělal jednoho dne hloupou chybu, která ho donutila hledat si nového osobního vojína. Uvažoval o tom, zda ho sebrat některému jinému důstojníkovi nebo raději degradovat důstojníka a získat zbrusu novou oběť. Ale důstojníci, kteří jimi zůstali, byli pěkně houževnatí. Byli to zjizvení veteráni nesčetných bitev posledních několika týdnů. Kapitán se proto rozhodl, že tudy cesta nevede. Sedl si a začal přemýšlet.

Kapitán Jestřáb byl jediným z důstojníků, kdo měl v hlavě mozek, který by se dal označit za použitelný. Osobně naplánoval a uskutečnil přesun na Refanut z kosmické stanice WFL-755 odsouzené k záhubě. Od té doby měl ostatní důstojníky v hrsti. Tedy alespoň do chvíle, kdy se objevil Bernhard Rordin. Kapitán Jestřáb náhle ztuhl a v jeho očích se rozhořela růžová jiskřička.

"Bernhard Rordin!" zašeptal s úctou. "Jediný skutečný voják v tomhle zatraceném místě!"

O pět minut později Bernharda surově vzbudily strašné rány na dveře. Vyhrabal se z postele, přehodil přes sebe uniformu brigádního generála a otevřel. Chodba venku byla plná důstojníků, kteří se na něj nepříjemně šklebili. Kapitán Jestřáb pokročil kupředu. Měl krásně pěstěné ruce a v každé svíral naleštěný blaster.

"Dobře jste se vyspal, vojine Rordine?" zeptal se laskavě.

"Spal jsem dobře, dokud jste nepřišli vy, pitomci, a nevzbudili mě," zamumlal Bernhard, i když cítil ve vzduchu změnu.

Kapitán Jestřáb kopl do dveří a protlačil se kolem Bernharda do místnosti. "Důvodem mé otázky," řekl přívětivě, "je naděje, že ses za poslední týdny hezky vyspal a dobře se bavil, protože v celém svém dalším zbytečném životě už nebudeš mít ani jednu šťastnou chvíli. Na něj, hoši!" Uskočil stranou a na Bernharda se vrhly tři tucty rozduřených důstojníků. Jejich strašlivé zjizvené prsty se do něj začaly jako drápy. Bernhard zmizel pod vyjící smečkou a jeho protesty utonuly pod tunami masa pomstychtivých důstojníků.

"Oukej, oukej!" řval kapitán Jestřáb a šťastně kopal do sténajících a vrčících hromady. "Nechtějte všechno hned! Nechte něco taky kamarádům! Ruce pryč!" Zaútočil na důstojníky pažbami blasterů.

Důstojníci u dveří, jejichž sebevědomí se zvedlo během posledních týdnů ponižování, které připravili svým bývalým kolegům, si začali mezi sebou šeptat.

"Myslíš, že nás může prohánět jako nějaké vojíny?"

"Dělá machra, říkám to pořád."

"Ale teď to přepísk."

"Uvědomte si, hoši, že je to jenon mizernej kapitán!"

"Je vůbec správný nechat se prohánět od kapitána?!"

Začali postupovat dopředu. Pohrávali si se zbraněmi a jejich výložky se leskly ve strašlivém unisonu.

"Podívejte, hoši," vykřikl kapitán Jestřáb a couvl. "Já jsem vám jen radil, rozumíte? Nedělejte nic, čeho byste později litovali. Probereme si to jako myslící lidské bytosti a důstojníci..."

Jeho prosebný hlas přehlušil rytmický zvuk těžkých důstojnických bot pochodujících do pokoje. Bernhard se vyplížil zpod hromady spolu zápasících důstojníků a rozběhl se chodbou pryč.

Rozzuřený řev zaslechl dřív, než uběhl prvních sto yardů, ale v té chvíli už proti nim měl slušný náskok. Strach mu dal nadlidskou sílu, takže zahrnul za roh a vrhl se po hlavě do gravitační šachty dobrých pět minut před tím, než se objevili první kulhající pronásledovatelé. O deset minut později už byl beznadějně ztracen v bludišti vnitřností staré dobré lodi Refanut, největší lodi dálkové nákladní přepravy v historii.

Vystupoval vzhůru gravitačními šachtami, sjížděl dolů po skluzavkách, postupoval kupředu na pohyblivých chodnících a pomocí přenašečů hmoty a zase couval zpět vířivými šachtami a porouchanými motorovými saněmi. Strávil celé dny v obrovských halách a strojovnách, které nikdo nenavštívil stovky let, a v kancelářích, kde za tisíce a tisíce psacími stoly seděly tisíce a tisíce stejných dívek, které vypracovávaly miliony stejných oběžníků, které pak obíhaly kolem a kolem byrokratickou džunglí, čteny, opravovány, upravovány, doplňovány, potvrzovány a znovu přepisovány po dlouhá léta.

Prošel sekci zábavního průmyslu a krátce zazářil ve třech tuctech levných podřadných filmů, než se odtamtud dostal. Probil se do kanceláří dopravců a byl přivítán jako hrdina, protože byl prvním člověkem, který tento sektor překonal od doby, kdy se veřejná hromadná doprava před dvěma sty lety zhroutila. Prošel tucet ministerstev a nejméně pět tuctů nezávislých států, které spolu už pět století nepřetržitě válčily.

Krátce se objevil v roli generála Gollumbie a vedl vítězné tažení proti sousední Wollumii, kde se stal císařem přesně na jeden den. Pak jeho milující poddaní zjistili, že nedávno hrál roli notoricky záporného padoucha ve filmu Ďábel sexu táhne na příď. Pak musel velmi rychle odejít zhruba ve směru tahu notoricky záporných ďáblů sexu.

Po čtyřiceti osmi rušných dnech - počítáno od útěku ze spárů rozzuřených důstojníků - se unavený muž oblečený do cárů uniformy císaře Wollumie vypotácel z jednosměrného přenašeče hmoty a důstojně padl na všechny čtyři ve velké místnosti plné ovládacích pultů, blikajících světel a bělovlasých důstojníků. Místo stropu měla monumentální průzračnou klenbu, kterou na jeho bídu shlížely miliardy hvězd.

"Vodu!" zachraptěl. "Vodu! Umírám!"

Přátelské ruce se ho chopily a posadily na měkké křeslo. Žízňivě vypil nabídnutou vodu a pak se nedůvěřivě rozhlédl kolem.

"Co to má znamenat?" vybuchl. "Kde to jsem? Kdo vůbec jsem? A kdo jste vy?" Vzhlédl k člověku, který se ho tak hezky ujal a čelist mu klesla, až to chruplo. Byla to dívka. Samé hedvábí, stužky, prsa, prostě holka krev a mlíko. Usmívala se na něj, doopravdy se usmívala, jako by byl lidskou bytostí. Bernhard se plaše usmál a potlačil v sobě neodolatelnou potřebu na místě ji znásilnit. Pak si všiml, že se kolem motá pár důstojníků a vědců, a rychle vychladl.

"Nazdar," řekl tupě.

Bělovlasý, otcovsky vypadající důstojník prošel diskutující skupinou a rozdával přitom přátelské úsměvy na všechny strany. "Jak to vypadá venku?" zeptal se dychtivě. "Jak jde život ve staré dobré Refanut! Morálka pořád tak vysoká? Váží si lidé pořád ještě svého kapitána? Poslední dobou nemáme se zbytkem lodi nijak zvlášť těsný kontakt," dodal střízlivě.

Bernhard k němu otočil krví podlité oči. "A kdo jste vy?" zeptal se.

"Já jsem kapitán," řekl důstojník a oslnil ho zářivým úsměvem.

"Ach, Bože," zasténal Bernhard a zavřel oči.

"Ale, chlapče, tak byste mi neměl říkat," zachichotal se kapitán. "Opravdu ne." Odkášlal si. "Ačkoliv, jak jsem zaslechl, někteří lidé tam dole mi tak nějak skutečně říkají. Jsou to drahouchi, všichni, že? Tak nevinní... Samozřejmě pověřiví a to já nemohu podporovat. To nepřichází v úvahu, ale přesto je to od nich hezké, co myslíte?"

"Oni si myslí, že jste Bůh?" zeptal se zmateně Bernhard.

"Ano, tak se mi to doneslo," přiznal kapitán. "Já to samozřejmě nepodporuji, ale i tak - mohli dopadnout hůř, ne?"

"Já nevím," zamumlal Bernhard. "Nikdy jsem na náboženství moc nedal."

"To jste měl," napomenul ho kapitán. "Rozmyslete si to, zatímco se budu věnovat svým povinnostem na obloze." Odešel a Bernhard se hladově rozhlédl kolem po té nádherně rostlé dívce. Jenže víla zmizela a na jejím místě se na něj šklebil vědátor v bílém plášti. Měl spoustu zubů a žádné svaly.

"A kdo jste vy?" zavrčel Bernhard neuctivě.

"Hlavní inženýr Rothwang," řekl muž. "Potěšení na mé straně."

"Nemám rád vědce," řekl mu Bernhard. "Jsou nespolehliví. Moc přemýšlejí."

"Já nepřemýšlím nikdy."

"Tak kdo se stará o tenhle vrak? Ten trouba?"

"Nemluvte tak o kapitánovi. Je to náš vznešený vůdce, muž, který vlastnoručně vede loď propastí vesmíru, vůdce, který..."

"Tohle vám nežeru," ušklíbl se Bernhard. "Poznám blbce na první pohled."

Hlavní inženýr Rothwang si oddechl. "Oukej," řekl přívětivě. "Je to vůl. Ale to nevadí, protože Refanut se stejně nedá řídit. Je zázrak, že ještě drží vzduch."

"Tam dole to opravdu vypadalo trochu zmateně," přiznal Bernhard.

"Ta troska nezažila pořádnou údržbu už nějakých šest nebo sedm set let," řekl Rothwang zamračeně.

"Opravdu?" zeptal se Bernhard.

"Fakt. A není naděje, že by se jí dočkala. Tohle je konec, finiš, kaput."

"Proč?"

"Protože už neexistují žádné přístavy, proto. Kristepane, celá galaxie se hemží barbary. Tak trochu jsem doufal, že najdeme slušný přístav na Maoro of Ettara, ale zaslechl jsem, že nějakí primitivové celou planetu předělali na vězení. Báječná Maoro of Ettara jako vězeňská planeta! Dovedete si to představit?"

"Dovedu," zahučel Bernhard. "Takže to je konec, co?"

Hlavní inženýr Rothwang zasmušile přikývl. "Jsme hotovi. Palivo pro reaktory došlo před padesáti lety a od té doby cpou roboti do energetických konvertorů celé sekce, aby udrželi loď v chodu. Potraviny docházejí a za pár let už neseženete pořádné náhradní díly ani za peníze, ani jinak. Dokonce nemůžeme nakoupit zásoby a palivo ani za zboží, protože prostory pro náklad byly vyprázdněny a přestavěny na pomocné kanceláře už před několika sty lety. To je konec, chlapče."

Kapitán se vrátil a stavěl přitom na odív svůj dlouhý sněhobílý plnovous, který vypadal jako vlněný.

"Co si myslíte o mých vousech?" zeptal se. "Docela působivé, že?"

"Jo," zamumlal Bernhard.

"Myslel jsem, že to vypadá důstojně."

"Ó ano," řekl Bernhard.

"Třída, pokud chápete, co mám na mysli. Řekněte, co vám připomínám?"

"Nevím," pokrčil rameny Bernhard. "Starého vandraka?"

"Měl jsem trochu jinou představu," řekl kapitán a do jeho velebného hlasu se vkradla stopa netrpělivosti. "Myslel jsem něco víc... vznešeného."

"Mrtvej vandrak jako duše v nebi?" zkusil se polepšit Bernhard, protože si všiml, že kapitán má na lopatkách připevněna velká papírová křídla.

"Vidím, že nejste nábožensky založen," odtušil kapitán uraženě.

"Asi ne."

"Mojí archandělé to vidí jinak."

"To mě nepřekvapuje," řekl Bernhard.

Kapitán je opustil a cestou se neúspěšně snažil mávat křídly. Podařilo se mu jen vyvolat bolestivou křeč v rameni, takže si sedl do rohu a začal trucovat.

"Měli jsme ho vyhodit ven bez skafandru už dávno," zamumlal hlavní inženýr, "ale je jediný, kdo udržuje spojení s Effjayem Dafnis Rhodin a jeho Zachránci. Nesmíme ho zabít, dokud nás nezachrání z toho našeho vraku."

"Effjay Dafnis Rhodin?" zeptal se Bernhard. "Co to je?"

"Nějaký cvok, který se toulá vesmírem a zachraňuje lidi v nouzi. Kapitán s ním před několika týdny navázal spojení podprostorovým rádiem a on teď nechce mluvit s nikým jiným. Slíbil, že nás zachrání."

"Všechny ty miliardy lidí z Refanutu. Teda to bych chtěl vidět!"

"Já ne. Chystá se zachránit jenom nás z řídící sekce. Čekali jsme ho, právě když jste sem vpadl." Hlavní inženýr Rothwang se zlomyslně zašklebil. "Doufám, že se vám tu líbí, protože tu s kapitánem zůstanete, zatímco my ostatní se necháme zachránit. Bude z vás nádherný archanděl."

Bernhard neodpovídal. Dílem proto, že ho nenapadala dostatečně zdrcující odpověď, a dílem proto, že dveře vedoucí do chodby vyletěly do vzduchu s uši drásajícím zaburácením. Když vykoukl za křeslem a když se dým trochu rozptýlil, aby bylo vidět, co se vlastně děje, uviděl Bernhard uprostřed ještě dýmajících trosek masivních dveří stát ramenatého muže. V obou rukou držel blastery a strašlivě se šklebil na lidi shromážděné v řídící kabině.

"To je jistě Effjay Dafnis Rhodin!" vydechl hlavní inženýr. "Nazdárek! To jsem já, váš starý dobrý přítel doktor Rothwang! Tak jdeme!" řekl inženýr. Vstal a zvedl ruce v mírumilovném gestu. Byl okamžitě zastřelen.

"Tak jo," zamumlal Bernhard a ještě víc se skrčil za křeslem.

8.

Ramenatý muž pyšně vstoupil do velínu. Jeho medaile a prýmký cinkaly a leskly se v chladném modrém světle zářivek, v patách mu kráčela smečka patolízalů a svalovců. Tělesná stráž, která šla napřed, přistoupila k astrogátorovi a odborně ho srazila k zemi. Potom všechny nahnali ke stěně a namířili na ně blastery. Oddíl, který je následoval, se seřadil u protější stěny a jeho členové se nepříjemně šklebili na zajatce i na sebe navzájem. Jejich vůdce se zastavil uprostřed místnosti, široce se rozkročil, narovnal se v ramenu, zahákl palce za opasek, pronesl strašlivou kosmickou kletbu a zářivě se usmál na vyděšené zajatce.

"Jsem Effjay Dafnis Rhodin," vyštěkl, "taky se mi říká Strašný Effjay a Postrach vesmíru. Pokud budete, mizerové, poslouchat na slovo, tak budu shovívavý. Jinak vás vlastníma rukama roztrhám na kusy!" Výhruzně mávl svýma malýma mléčně bílýma rukama. Všichni se zachvěli jako na povel. "A tady jsou mí hoši," pokračoval a mávl směrem ke svým Zachráncům, kteří mu málem šlapali na paty.

"Tohle je Grog," ukázal na deset stop vysokého robota, s prázdným pohledem v elektronických očích a dlouhými opičími pažemi, "tohle je Otto," představil pápěru vážícího nanejvýš 92 liber a ověšeného všemi možnými druhy strašlivých zbraní, "a tohle je Mozek," ohlédl se na asi stopu široké čtvercové akvárium, které bloudilo bez cíle vzduchem a v němž se převaloval šedavý kus mozkové hmoty. "Ta dáma je má snoubenka Joan a každý, kdo se jí dotkne, bude protažen pod kýlem bez skafandru!" Mávl rukou směrem k oslnivé brunetě, která měla trochu přes váhu a byla oblečena v úsporném negližé napěchovaném až k prasknutí ženstvím s velkým Ž. Stejně jako ostatní členové výsadkové skupiny měla na hlavě průhlednou helmu, ale na rozdíl od nich na sobě neměla ani stopu skafandru. Dívky možná skafandry vůbec nepotřebují. Když se nad tím Bernhard zamyslel, byl si jist, že nikdy neviděl žádnou vesmírnou hrdinku oblečenou v něčem jiném, než v nejúspornějším prádle.

Strašný Effjay zatím přecházel sem a tam po místnosti a něco vrčel se zaťatými zuby. Zastavil se před Bernhardem, který si zamilovaně prohlížel Joan a oči mu při tom zářily nespoutanou žádostivostí. "Tvůj ksicht se mi nelíbí," zasyčel. "Jak se jmenuješ?"

"Bernhard Rordin," řekl Bernhard.

"Tvoje jméno si mi taky nelíbí. Proč se netřeseš hrůzou, ty mizero?" dloubl Bernharda do břicha oběma blastery. "Tak mluv!"

"Bojím se," přiznal Bernhard.

Strašný Effjay se samolibě usmál. "Mě, co?"

"Ne. Tvých blasterů."

"Je mi z tebe zle," zaúpěl Strašný Effjay. Obrátil se k ostatním zachmuřeným vězňům a předvedl jim v bezvadně nacvičeném gestu své naleštěné blastery. "Oukej, navaňte prachy. Peníze na dřevo, prosím. Šeky nebereme."

"Myslel jsem, že jste vesmírný Robin Hood," brblal kapitán a sáhl po peněženke. "Muž, který neustále vyhlíží mimozemšťany, aby je přemohl, pohromy, aby je odvrátil, a dobré skutky, které by mohl vykonat. Proč nám to děláte?"

"Neplácejte hlouposti," řekl Strašný Effjay a přepočítával přitom peníze. "Máte vůbec představu, kolik dneska stojí reaktorové palivo? A jídlo? Kristepane, měl byste vidět mé účty z konzumu, něco neuvěřitelného! A to nemluvím o tunách nejlepšího mazacího oleje, který Grog spolýká každý týden! Zachraňovat vesmír stojí prachy a teď přišla řada na vás, abyste platili. Další!" zarval a řada vězňů se o krok posunula. Effjay si cpal lup do odstávajících kapes a pak odkopával zajatce ke svým sekerníkům, kteří je dokopali do nouzového vzduchového uzávěru, jehož dveře se otevíraly a zavíraly s odpornou pravidelností a vyhazovaly je do vzduchoprázdna. Úděsně znetvořená nafouklá těla plula venku kolem zaoblených glassitových oken velínu.

"Dávám přednost anonymitě," mumlal pirát. "Nechci žádné svědky."

Vzhlédl a zjistil, že před ním stojí Bernhard a třese se strachy. "Kde máš prachy? Sem s nima!"

"Žádný nemám," řekl Bernhard a hned to dokázal.

"To tě bude mrzet," zaskřípal zuby Strašný Effjay. "Co takhle účet v bance? Nebo zlaté korunky?" Vypáčil hlavní blasterů Bernhardovu čelist a zahleděl se na zuby. Nic. "Nejspíš je spolkl." Obrátil se ke Grogovi. "Vezmeme ho s sebou. Možná se nám ho povede někde prodat, stejně nemá ani cenu jednoho náboje. Postarej se o něj a hni sebou. Mizíme, hoši!"

Nakopl Bernharda směrem k robotovi. Ten ho bez potíží zvedl, přičemž ho málem rozmačkal. Odnesl ho do chodby, pak dál rozšklebenou dírou ve stropě, která vedla k lodi Comet patřící Zachráncům. Strašný Effjay za nimi začal střílet po ovládacích panelech manévrování a chechtal se jako šílenec, když ze strojů vyšlehly plameny.

Z dálky se ozvalo zvonění na poplach a protipožární systém začal pracovat. Vychrlil na vetřelce proudy ledově studené vody. Šílený smích okamžitě ustal a pak se objevil Strašný Effjay. Kapala z něj voda a byl bez sebe vzteky. Výsadeková skupina ustupovala zmateně k lodi. Bernharda pohodili do tmavého kouta, kde se třásl strachy dál.

Comet s pronikavým řevem odstartovala od Refanutu vstříc novým dobrodružstvím v hlubinách vesmíru.

Život na palubě pirátské lodi byl nádherně jednoduchý, skoro jako na Plíživé Smrtce. Když se člověk nikomu nepletl do cesty, každý vám dal pokoj. Bernhard se zdržoval v těch nejhlubších koutech nákladového prostoru ve špinavé kabině, kterou sdílel společně s Mozkem. Myslící akvárium bylo považováno za vzdělance a mělo proto na lodi velmi špatné postavení. Bernhard občas ucítil, jak se celá loď od přídě k zádí zachvěla, až pláty trupu sténaly pod nesnesitelným zatížením. Tušil, že právě probíhá další hrdinská akce, ale kromě těchto chvil jednotvárnost cesty nic nerušilo. Bernhard se brzy začal nudit a navíc tu bylo žrádlo ještě horší než na Plíživé Smrtce.

Mozek nebyl dobrým společníkem. Většinou se uzavíral sám do sebe, což nebylo těžké. Stačilo jen odpojit elektronické oči a uši, aby přerušil všechny kontakty s okolním světem. Odpočíval na polici v kabině, pomalu se převaloval ve své glassitové krabici a na Bernhardovo brblání a pokusy o konverzaci nebral ohled.

Občas sešli dolů Grog nebo Otto a odnesli Mozek pryč, aby narychlo vynalezl paprsky smrti nebo motor pro nadsvětelné rychlosti. Po návratu obvykle otravoval Bernharda dvouhodinovým monologem, který se většinou skládal z nadávek a senilních vzpomínek na mládí, kdy bylo všechno lepší než teď. Někdy, když se mu podařil vědecky zvlášť významný objev, jako například vynález motoru pro pětirozměrný prostor nebo lépe škrtící garrota, dostal za odměnu panáka 96% Old Underwear, který mu nalili do

živného roztoku. Pak byl po pět nebo šest hodin naprosto nesnesitelný. Následoval opilecký spánek a příští den se Mozek vzbudil v děsné náladě. Opice a kocovina z něj udělaly nanejvýš hovorného tvora. Při těchto příležitostech se ukázalo, že pohrdá svými spolubojovníky stejně jako všemi ostatními kromě sebe. Zvláště Strašný Effjay býval pravidelným terčem jeho nespoutané nenávisti.

"Je to skunk. Prevít skrz naskrz," blekotal jednoho večera, když se vrátil napařený až po ventily díky nějakému dalšímu vynálezu, který nebyl právě slučitelný se zákonem. "Nenávidím ho. Slyšíš? Nenávidím ho!"

"Jistě," řekl Bernhard lhostejně. "Proč?"

"Protože je to hovado," odsekl Mozek. "Proto. Já toho parchanta vypiplal, dal jsem mu domov a vzdělání a co on? Odkopl mě. Šoupl mě sem do téhle díry společně s úplným pitomcem! Vždycky slízne smetanu a mně nechá zbytky. Užívá si života a co já? Tomu říkáš spravedlnost?"

"Ne," mumlal Bernhard ospale. "Podívej, jsou čtyři ráno. Nebude ti vadit, když si trochu zdřímnu?"

"A ta jeho pitomá holka," vedl si dál svou Mozek. "Vsadil bych se, že ji sebral v nějaké zájezdní hospodě a přitáhl ji rovnou sem na palubu. Byli jsme taková bezva parta, dokud se tu neobjevila se svými kartounovými záclonami a starožitným nábytkem. Viděl jsi řídící kabinu naší lodi? Neuvěřitelné! Gumové stromy a závěsy a koberečky. Dost, aby se ti z nich udělalo zle. Na co vůbec potřebujeme holky? Ten vandrák má jenom pár pořádných rumba koulí, v hlavě má vylízáno. Kdyby moje slovo něco platilo na palubě téhle bláznivé lodi, vykopal bych ji vzduchovým uzávěrem ven... To by ji naučilo!"

"Tak тихо," zahučel Bernhard.

"Kdybych byl mladý muž, co má jiskru v těle," brblal Mozek, "tak bych..."

"Jo, ale nejsi, tak drž hubu!"

Mozek hlasitě škytl a pak se hlubokomyslně zahalil mlčením. Bernhardovi se téměř podařilo ponořit se do zaslouženého spánku, když se odporový mechanický hlas ozval znovu a surově ho vrátil do špinavé reality. "Podívej," zahuhlal. "Proč bys třeba zrovna ty nemohl zmlátit jednoho samozvaného hrdinu a tu děvku vykopnout do vzduchoprázdna?"

"Nemůžu," řekl Bernhard. "A neudělám to. Drž hubu a nech mě spát."

"Můžu tě naučit pár fint."

"Dej mi sílu, jakou má gorila," zamumlal Bernhard, "a já to pro tebe udělám. Ale teď mě nech spát nebo ti zkratuju ventily u pumpy!" Otočil se na své ledové palandě na druhý bok a okamžitě usnul. Mozek ztichl, jen živným roztokem stoupaly velké lesklé bubliny, jak se mu v závitech šedé kůry líhly špatné myšlenky.

"Už to mám!" ohlásil Mozek o pár dní později, když se vrátil z lodní laboratoře, kde právě vynalezl další neporazitelnou zbraň pro Strašného Effjaye. Vplul dovnitř na miniaturních antigravitačních saních a na akváriu opatrně balancoval láhev s jakousi hnědou bublající kapalinou. "Heuréka! Dej si loká, buď tak laskav!"

Bernhard vzal láhev a podezřívavě k ní přičichl. Málem se pozvracel. "Co to je?" zalapal po dechu. "Chceš mě otrávit?"

"To je můj poslední vynález," řekl Mozek. "Budeš po něm silný jako býk a sadistický jako seržant. Jsou v tom taky vitamíny. Vypij to."

Bernhard znovu přičichl a cítil, že se mu žaludek obrací naruby jen účinkem par. "Co v tom je?"

"Určitě bys to nechtěl vědět, kámo. Četl jsem o tom v jedné staré knize - jmenovala se Doktor Jekyll a pan Hyde. Vytáhne na světlo tvé horší já," vysvětlil Mozek. Prohlížel si Bernharda s neskrývaným nadšením. "Tvé horší já určitě bude stát za to, kámo. Vypij to, ať tě vidím takového, jaký opravdu jsi."

"Jsi blázen," řekl Bernhard. "Proč to nevypiješ sám, když to tak vychvaluješ?"

"Možná později. Podívej, kamaráde," přisunul se k němu Mozek blíž a snažil se ho povzbudit výhledem na svou odporou napuchlou mozkovou hmotu

převalující se v akváriu. "Za pár dní se Comet krátce zastaví na planetě Arkonidů. Víš proč?"

"Rabovat, loupit a znásilňovat jako obvykle, řekl bych," zamumlal Bernhard bez zájmu. "Co je mi do toho?"

"Když už tam budou, mohou si i trochu zaloupit, zarabovat a zaznásilňovat," souhlasil Mozek, "ale hlavním důvodem k přistání tentokrát je, že tě chtějí prodat."

"Ach Bože," povzdechl si Bernhard.

"A víš, co s tebou Arkonidové udělají? Snědí tě. Co tomu říkáš teď, kamaráde?"

Tak proto, pomyslel si Bernhard, jsem poslední týden dostával dobře najíst. Potlačil divokou touhu zahrabat se do podlahy a zeptal se: "No a co?"

"Takže tohle je tvá poslední šance, starej kamaráde. Dej si loka, jdi nahoru a řekni jim něco pěkně od plic."

"Co když lžeš?" zeptal se Bernhard podezřívavě.

"Čestný pionýrský," řekl Mozek. "A teď buď hodný chlapeček a vypij si svou medicínu."

Bernhard si změřil láhev s hlubokou nedůvěrou. Jeho chuťové buňky škádlily děsivé výpary a žaludek se při pouhé myšlence na seznámení vnitřností s pochybnou tekutinou houpal jako rozbouřené moře.

Na druhé straně ani vyhlídka na snědení nebyla důvodem k radosti. Bernhard si povzdychl.

"Dej to sem," řekl.

Tekutina chutnala ještě hůř, než páchla. Bernhard cítil, jak se jeho jazyk pokouší uhnout postupující vlně dryáku. Když se mu to nepodařilo, srazil se na beztvárovou chvějící se hmotu zmučeného masa a tekutina zatím prošuměla kolem a zabublala dolů zuřivě protestujícím jícnem. Vřítela se do žaludku jako buldozer a okamžitě zahájila na všech frontách útok na krevní systém. Začaly se dít věci. Nejdřív proběhly jemné chemické změny, následovaly další, které už nebyly tak jemné a vedly k rychlému rozpadu některých kyselin a stejně rychlému tvoření jiných, úplně nových.

Dvojitá spirála DNA se zhroutila, jako by dostala kopanec pod pás, a začala se měnit v úplně jiný na první pohled neslušný symbol. Krev bouřila jako ohnivá řeka v nařikajících tepnách a na své bezohledné cestě k nic netušícímu srdci prorážela stěny žil a vlásečnic. Šlachy a svaly sténaly pod jejím nápořem a přeskupovaly se podle šílených signálů vysílaných drcenými nervy. Červené i bílé krvinky umíraly po miliardách a jejich místo zaujímaly nové, zlověstně vypadající náhradnice, které se ihned dávaly do práce. Celé tělo se změnilo v blázinec.

Bernhard změnu nejdříve pocítoval jako podivný tlak uvnitř lebky, který se však šířil dál, a za chvíli ho všechno drtilo vnitřním přetlakem. Před očima mu tančily rudé plameny a v uších mu burácelo. Cítil, jak se mu prodlužují paže, zkracují nohy a po celém těle vyráží hustá vlnitá srst. Zkroutil se pod přívalem bolesti a před krví podlitýma očima mu pluly vábivé obrazy nádherného vraždění, drancování, vražd a znásilňování. Jeho potrhané cáry praskly, protože se pod nimi objevily zbrusu nové boule výstavních svalů. A najednou to skončilo. Bernhard se pomalu narovnal a rozhlédl po špinavé kabině. Zdálo se, že se nic nezměnilo.

"Jak se cítíš?" zeptal se Mozek z bezpečného místa za dveřmi.

Bernhard na něj zamračeně pohlédl a na jeho tlustých zvířecích rtech se objevil nehezský úsměv. "Nic to nedělá," zavrčel. "Vůbec nic. Tohle jsi zvorál!"

"Měl by ses vidět!" vykřikl Mozek s obdivem. "Neuvěřitelné!"

"Je mi z tebe zle!" odsekl Bernhard. Postoupil o krok, narazil kolenem do ocelové skříňky a bez nejmenšího úsilí ji rozkopal na kusy. "Cítím se stejně jako předtím," brblal mezi radostnými výkřiky, které vydával, když rval kovové pláty ze zdi, která se mu nějak znelíbila.

"Fan - tas - tic - ké!" vydechl Mozek.

Bernhard rozštípl postel napůl a vyrazil do chodby. Mozek ho následoval v bezpečné vzdálenosti a pěl na něj chválu vysokým pronikavým hlasem.

Bernhard nechal vojína E-1 Bernharda Rordina daleko za sebou někde v temných hlubinách své krvavé duše. Na pódium dějin právě vstupoval Ranař Mulligan, Postrach vesmírných cest, a jeho zapadlé oči svítily strašným vnitřním světlem, když kráčel k řídicí kabině lodi Comet.

9.

Ranař Mulligan seřadil muže u zdi a ušklíbl se na Groga, který ležel v rohu a držel si rozbitý prsní panel.

"Oukej," zařval. "Jsem Ranař Mulligan, Postrach vesmírných cest, a vy budete poslouchat na slovo nebo vás vlastnoručně roztrhám na kusy!" Změřil si je zamračeným pohledem zpod hustého srostlého obočí a ukázal strašlivě zjizvené ruce, které přede dvěma minutami rozdrtily ušlechtilou ocel Grogova pancíře jako vaječnou skořápku. "Nějaké otázky?"

Výhruzně se na ně podíval, ale všichni byli moudře zticha. "Oukej," řekl. "Jen tak dál a budeme přátelé. Kde je Joan?"

Joan řvoucí strachy vyhnalo několik kopanců dopředu.

"To je vono," řekl jí obdivně. "Mám rád holky, co mají jiskru." Obrátil se k ostatním. "A teď poslouchejte. Joan a já budeme mít soukromou poradu dole ve skladišti. Zatím se o vás postará můj zástupce Mozek. Slyšel jsi, Mozku?"

"Ano, pane!" potvrdil Mozek šťastně. "Mohl bych je už začít vyhazovat ven z lodi?"

"Zkus to," řekl Ranař Mulligan temně, "a poletíš do dvou minut za nimi. Potřebuju je, aby pro mne řídili loď. Alespoň zatím." Zašklebil se na ně a odešel. Joan táhl za sebou.

Za pět minut byl zpátky vzteklý jako čert. "Ty tam!" zařval na Mozku. "Říkal jsem ti, abys mě udělal silnýho jako bejka, žejo?"

Mozek přerušil krvavý výčet všech ukrutností, které se chystal připravit svým bývalým druhům ve zbrani, až se zbaví Bernharda. "Ano, pane," řekl. "A co má být?"

"No nejsem!" Ranař Mulligan ustoupil z cesty, aby mohla projít rozchechtaná Joan.

"Teď chápu, proč ti říkají Ranař Mulligan!" vysmívala se. "Půlranař by bylo mnohem lepší!" Vyplázla na něj jazyk, pohrdavě si odfrkla a vrátila se na své původní místo u zdi.

"Za tohle budeš viset, ty mizerná mašino!" zaskřípal zuby Bernhard a výhruzně pokročil k Mozku.

"No, nemůžeš chtít všechno najednou," zamumlal Mozek a dal se na ústup. "V těle je k dispozici jenom určité omezené množství energie, chápeš? Takže..."

"Nech si ty vědátorský kecy," přerušil ho otráveně Bernhard. Sedl si. "Tak kde vlastně jsme? Nejsou kolem nějaké pěkné planety? Pár tyranů, které je třeba svrhnout? Utlačovaní lidé, kteří vyhlízejí udatného rytíře, aby obnovil demokracii a svobodu? Mám zrovna náladu na nějaké to zabíjení, loupení a rabování - ovšem pro správnou věc."

Vrhl zdrcující pohled na Effjaye Dafnis Rhodin, který se opíral o ovládací pult a chvěl se strachy. "Jak se jmenuje nejbližší planeta?"

"Scheol IV."

"Tak na co čekáte?" zařval Ranař Mulligan vztekle. "Pohyb!"

Tak začala hrdinská sága Ranaře Mulligana, Postrachu vesmírných cest, který s nadšenou podporou svých Zachránců převrátil naruby velkou část více či méně civilizovaného vesmíru. Zkuste jmenovat planetu, která se postavila na odpor, a které proslulí Ničitelé světů neudělili okamžitě jednu nebo dvě lekce. Najděte tyrana, který nebyl svržen (a jeho trpící poddaní ihned podrobeni takovému zacházení, že vzpomínali na staré dobré časy se slzou v oku). Ukažte prstem na pohraniční planetu, která nebyla zásahem Ranaře Mulligana vržena o pět set let ve vývoji nazpět, nebo zemi, která neměla dostačující důvod střílet na každou cizí loď, která se objevila na obloze. Effjay Dafnis Rhodin si vypěstoval během deseti let nájezdů pověst obávaného lupiče v padesáti slunečních soustavách. Ranař Mulligan byl o

třídu lepší. Celá galaxie se ho bála už za dva týdny. Kudy prošel, zatáhla se obloha kouřem požárů a obyvatelstvo celých planet se za nocí modlilo, podobně jako se kdysi modlili lidé dávné legendární Evropy, aby je Bůh ušetřil Normanů.

Styky mezi planetami se omezily na nulu, protože žádný rozumný kapitán si netroufl překonat mezihvězdný prostor, kde suverénně vládla Comet. Úpadek se tak ještě urychlil, protože Ranař Mulligan přispěl svým dílem k všeobecnému rozpadu galaktické civilizace. Byly to šťastné, rozjásané dny, kdy každým stisknutím spouště vznikali noví hrdinové a nové vdovy a zbrojaři po celé galaxii vyslovovali Mulliganovo jméno s posvátnou úctou. Ale...

"Ten dryák, co jsi namíchal, už asi nezabírá tak jako dřív," remcal Bernhard, který se náhle proměnil zpět na své původní zbabělé já uprostřed úspěšného nájezdu na těžce opevněnou průmyslovou planetu. Důsledkem bylo, že se musel dát na útěk, při němž mu za zády vybuchovaly vodíkové bomby, paprsky dezintegrátorů a další nepříjemné věci, které mu připomínaly, že je pouhým smrtelníkem. "Myslím, že tvůj organismus si začíná zvykat," řekl Mozek nejistě. "Adaptuješ se. Potřebuješ pořád větší dávky..."

"Žádný vědecký kecý!" zařval Bernhard zuřivě. "Ředíš mi to vodou, tím to je! Myslíš, že to nevím?" Přiřichl k pěníci se kapalině. Už nepáchla tak hrozně, naopak. Stoupala z ní příjemná vanilková vůně. Zhluboka si přihnul a odříhl. "Vidíš? Nic to nedělá. Dokonce mi to chutná!"

"Říkal jsem ti, abys to nebral pořád, nebo ne?" zapištěl Mozek omluvně. "Říkal jsem ti, že se budeš adaptovat. Říkal nebo neříkal? Bereš to bez přestávky čtrnáct dní! Už jsi imunní!"

"Chceš říct, že se nebudu moct změnit v Ranaře Mulligana?" zeptal se Bernhard nejistě.

"Přesně tak to myslím. Ranař Mulligan je mrtev. Jsi vyřízený." Mozek si pohrdavě odfrkl. "Co budeš dělat teď, ty blátošlape?"

"Kecáš," řekl Bernhard.

"Kéž by," zabručel Mozek mrzutě. "Tohle znamená i můj konec. Až se to dozví Effjay Dafnis Rhodin..." Mozek nedokončil větu, ale i tak bylo vše jasné. Bernhardovi, který měl bohatou fantazii, se před očima objevily nevyhnutelné důsledky v zářivě živých barvách. Začal se potit.

"Co můžu dělat?" zeptal se zničeně.

"Vyskočit ze vzduchového uzávěru," navrhl Mozek. "Stejně tě vykopnou ven, až to Effjay zjistí."

"Ale to mě zabije," protestoval Bernhard.

"Až s tebou bude Effjay Dafnis Rhodin hotov, budeš umírat rád," prorokoval Mozek. Věnoval Bernhardovi zlý pohled. "A uvědom si jednu věc. Vždycky jsem byl Effjayův nejlepší přítel. Ať řekneš, co tě napadne, budu stát při něm. Všechno mu vysvětlím."

"Budeš toho muset vysvětlit hodně," řekl Bernhard. "Například tenkrát, jak jsi Effjaye donutil, aby..."

"Každý ví, že jsi mě nutil ty, abych se svým starým dobrým přítelem Effjayem Dafnis Rhodin zacházel právě tak," opáčil Mozek. "Každý tady ví, že jsi sadista, rváč a zbabělec, a že právě tys mě dohnal ke všem těm úchylným trestům." Mozek se vznesl do vzduchu a strašně se mu začal vysmívat. "Sedni si a vymysli si nějaké pěkné vysvětlení, než přivedu kamarády."

Mozek už byl v půli cesty ke dveřím, než se Bernhard vzchopil. Pak ale vyskočil, chytil tu provokující bednu dřív, než zmizela z kabiny, a stáhl ji k podlaze. Pokusil se rozbít akvárium kopancem, ale glassit byl pevnější než jakýkoliv známý kov ve vesmíru, takže si Bernhard narazil palec a jediným výsledkem akce byla tupá cukavá bolest v noze. Přišlápl tedy zuřivě se vzpírající Mozek k zemi a rozhlédl se po kabině. Rozbití pouzdra nepřicházelo v úvahu, protože Mozek byl při tvorbě nerozbitného pláště pro svou nervovou tkáň velmi důkladný a vynalézavý. Byly tu ovšem ještě ventily pro doplňování výživného roztoku a pro whisky.

Bernhardův pohled zabloudil k dýmající láhvi, která byla ve šťastnějších dnech schopna změnit jej v nejobávanější metlu lidstva. Jak jeho odolnost

vůči dryáku stoupala, Mozek mu jej musel dělat stále silnější, aby dosáhl žádaného účinku. Teď už měla tekutina takovou sílu, že dokázala obyčejné sklo proleptat do dvaceti minut. Pokud nezabije Mozek ona, nic už to nedokáže, pomyslel si Bernhard. Chytil láhev a naklonil ji nad ventil pro výživný roztok.

"Ne!" vykřikl Mozek hystericky. "Ne! Ne! Néééééééééé..."

Křik pomalu odumřel přehlušen strašidelným bublavým zvukem, s nímž se pěnící kapalina mísila s výživnou lázní, která okamžitě změnila barvu na nechutný modrozelený odstín. Mozková hmota v akváriu se začala třást a převalovat. Kroutila se nesnesitelnou bolestí a přitom se měnila v něco nepopsatelného. Obrysy glassitové schránky se zachvěly a rozplynuly a za doprovodu neustávajících výkřiků se objevil nový tvor, který se po chvíli třaslavého kroucení ustálil do podoby připomínající hroudu ztvrdlého žele. Bernhard se odvrátil, zakryl si rukou oči a začal zvracet. Když se přestal dávit, ohlédl se škvírou mezi prsty.

Mozek zmizel. Na jeho místě stál na podlaze velký hrací automat a v jeho okénkách se míhaly káry, piky, srdce a listy. Naleštěná páka se natáhla směrem k Bernhardovi a díra pro vhazování mincí se příšerně rozšklebila.

"To byla chyba," zavrčel automat a vznesl se do vzduchu. "Jsem John Silver, Král jednorukých banditů a Postrach vesmíru! Na kolena, kárový spodku! Kde máš prachy? Sem s nimi! Rychle, nebo tě roztrhám na cucky!" Automat připlul k Bernhardovi a praštil ho pákou do hlavy.

Bernhard sáhl do svých k prasknutí nacpaných kapes, vytáhl desetikreditovou minci a vhodil ji do šterbiny. Páka se spustila dolů, znovu ho udeřila do hlavy a v okénkách zběsile zavířily symboly. Zastavily se s hlasitým zazvoněním. V okénkách se ukázaly čtyři nuly jedna vedle druhé.

"Nic!" zařval Král jednorukých banditů. "Ještě jednou!"

Bernhard do něj nacpal další mince a zašklebily se na něj další nuly. Stroj ho přitlačil ke zdi, tloukl ho znovu a znovu pákou do hlavy, vyžadoval mince a odměňoval ho za ně pohledem na zdánlivě nekonečnou sbírku nul.

"Smůla, co?" hulákal, bouřlivě se smál a mlátil ho pákou. "Tak to zkus ještě jednou! Pořád máš v kapsách dost peněz! Ven s nimi a uvidíme, jak ti bude přát štěstí teď!"

"Ale vždyť pořád prohrávám!" vzlykal Bernhard a marně se snažil uhýbat ránám. "Padají mi jenom nuly!"

"No a co?" zaskřípal stroj hlasem, který tak připomínal Starého Držkouna, že by mohl patřit jeho dvojčeti. "Ty snad čekáš, že začnu rozdávat peníze? Já hraju, abych vyhrál, kámo. Tak naval prachy a ber to jako chlap. Ještě máš v kapse pár nikláků. Áááách!" vydechl, když do něj Bernhard vhodil poslední minci. Šťastně si odříhl a tentokrát se ani neobtěžoval ukázat nuly. "Čím se živíš?"

"Ani nevím," zamumlal Bernhard a přikrčil se před zuřivě švihající pákou. "Lupič?"

"Tak takové štěstí už nemáš," řekl mu stroj a místo žolíků mu ukázal čtyři katy. "Jediný řádně akreditovaný lupič tu jsem já. Zdá se, že tě čeká vzduchový uzávěr, starý kamaráde." Dutě se zasmál.

"Ty nepotřebuješ zákazníky?"

"Já potřebuju nádivy," vysvětlil stroj. "Správný solidní kořeny se stálými příjmy a ne moc velkou inteligencí. Ty sice splňuješ poslední podmínku, ale jsi bez práce, takže už tě nepotřebuju."

"Jsi ďábel," řekl Bernhard.

"Jsem realista," odpověděl Král jednorukých banditů a Postrach vesmíru. "A taky v tomhle vesmíru představuji svobodné podnikání a demokracii, takže na mě nic nezkoušej."

"Já jsem alespoň zabíjel lidi rychle," řekl Bernhard. "Nenechal jsem je předtím vykrvácet jako ty."

"Proto jsi odporný zločinec, zatímco já jsem symbolem demokracie a svobodného podnikání," odsekl stroj. "A proto taky půjdeš přímo do

vzduchového uzávěru, zatímco já zůstanu tady, abych z těch idiotů vyždímal i poslední cent. Potom si zaletím na nejbližší planetu a tam teprve začnu pracovat vážně."

"Budou se modlit, aby se vrátil Ranař Mulligan," řekl Bernhard. "Ten alespoň zabíjel rychle a důstojně."

"Ano," souhlasil stroj, "ale to už pro ně bude pozdě."

Bernhard doklopýtal do řídicí kabiny lodi, přičemž ho automat zezadu pobízel pákou. Radostný pokřik Zachránců, kterým se na první pohled zalíbil jeho zbědovaný vzhled, se okamžitě změnil v projevy děsu, když se za jeho zády objevil Král jednorukých banditů a představil se staccatem králů, královen, es a jejich doprovodu.

"Oukej," zařval stroj a zacvičil lesklou pákou před jejich bledými tvářemi. "Prachy na dřevo a jdeme hrát. Jedna hra za deset kreditů, žádné protesty nestrpím. První, kdo mě nařkne z falešné hry, vyletí vzduchovým uzávěrem. Všichni se seřadte a připravte si peníze. Jeden po druhém. Až prohrájete všechno, vrátíte se ke svým povinnostem. Snad budu tak shovívavý, že vám občas dám nějaký niklák, abyste si mohli ještě zahrát. Je to všem jasné?"

"A co se stane, když vyhraje?" zeptal se Grog a s nadějí svíral v rezavé ruce lesklou minci.

"Ano, pane!" vydechl sípavě, když ho stiskly ruce pána hazardu.

"A než na to zapomenu," řekl stroj, "vyhoďte toho vandráka vzduchovým uzávěrem."

Přes zuřivý odpor byl Bernhard chycen a vyhozen vzduchovým uzávěrem ven do nekonečného vesmíru bez skafandru a bez jediného laskavého slova na rozloučenou.

10.

Bernhard se vznášel ve vesmíru asi dvacet stop od meteority zjizveného pláště Comet. Všiml si, že by potřebovala generální opravu. Zvláště poslední přepadení ji výmluvně poznamenalo po celém trupu. Pak si uvědomil, že je ve vakuu bez skafandru a začal řvát hrůzou.

Ječel, dokud mu nedošel dech a pak přestal. Byl si jist, že umírá. Pomalu se obrátil, aby si dobře prohlédl vesmír, který konečně opouští. Comet zmizela ve věčné noci. Viděl blízké slunce, vzdálené hvězdy a poblíž napuchlou modrozelenou planetu. Jak se převracel v prostoru, zdálo se mu, že planeta obíhá kolem něj. Ke svému překvapení ucítil na tváři chladný vánek. To bylo divné. Nikdy nebyl příliš dobrý ve fyzice, ale viděl dost lidí vyhozených ze vzduchového uzávěru, aby věděl, co se jim stane ve vakuu. Fakt, že je stále ještě naživu, mu připadal nanejvýš podivný. Začal přemýšlet, ale brzy ho rozbolela hlava a musel to vzdát.

Byl ve vesmíru bez skafandru, ale pořád neumíral. To zřejmě znamenalo, že vesmír vůbec netrpí nedostatkem vzduchu.

Ale proč tedy zemřely ty nespočetné nešťastné duše vyhozené z lodí?

Pn pouhé myšlenky se otrásl, ale najednou zachytil na okraji svého zorného pole nějaký pohyb. Nejdříve drobná černá tečka téměř neviditelná na pozadí věčné vesmírné noci rychle kynula a brzy se objevilo něco, co připomínalo nečistého křížence mezi mechanickým netopýrem a osmiveslicí. Ve člunu seděl konzervativně oblečený muž a vrtěl se na něčem, co mělo hodně společného s jízdním kolem.

"Ať se propadnu," zamumlal Bernhard. Třeštil oči na stroj, který se k němu blížil a pak ho minul ve vzdálenosti asi padesáti stop. Muž mu uctivě pokynul kloboukem, ale od kursu, který pravděpodobně mířil k modrozelené planetě, se neodchýlil ani o píd'. Rychle mizel v dálce a Bernhard nechápavě hleděl za ním, přičemž mu málem upadla čelist.

Pak postřehl další pohyb, ještě jeden a pak další, až se mu najednou zdálo, že vesmír je plný mechanických konstrukcí, z nichž byla jedna podivnější než druhá. Byly tu obrovské kulaté i doutníkovité balony s dřevěnými koši, pod nimiž se houpala zavěšená auta, pavoukovité stroje, které se skládaly téměř výlučně z obrovských pleskajících křídel, autogry, dvojplošníky, vrtulníky s jednolistými rotory a další stroje, které

překonávaly i zvrácenou představivost císařského pěšáka. Svištěly kolem něj, některé na míle daleko, jiné se ho téměř dotýkaly. Jejich majitelé ho zdvořile zdravili nadzvednutím klobouku a vážně se usmívali, ale nikdo neprojevil sebemenší snahu ho zachránit. Bylo to naprosto nepochopitelné. Bernhard cítil, jak v něm začíná doutnat vztek.

"Hej, vy tam!" zařval na muže oblečeného do hnědého loveckého obleku, který se přihnul na obludném létacím stroji, který připomínal velkého mechanického pterodaktyla.

"Na dálnici se nesmí brát stopaři," odpověděl muž chladně a pokračoval v cestě k modrozelené planetě. Bernhard se prudce obrátil a zjistil, že přímo proti němu letí další letadlo vybavené obrovskými, pomalu se točícími vrtulemi. Mladý muž ve fraku, pruhovaných kalhotách a tvrdáku, přímo typ úspěšného podnikatele, vzhledl od svých ranních novin, když zaslechl Bernhardův křik.

"Sorry, starouši," řekl. "Spěchám do práce. Mám zpoždění. Dopravní špička, víte? Někdy nashle." Nadzvedl klobouk na pozdrav a vrátil se ke čtení novin.

"Všichni se zbláznili," mumlal Bernhard a snažil se ubránit, aby se neroztočil ve vzduchovém víru. "Co to má znamenat?" Zamračil se na lidi spěchající do práce a náhle ho napadla děsivá myšlenka.

Jsem mrtvý, pomyslel si, a tohle je záhrobí. Jsem odsouzen zůstat tu navěky a pořád se jenom dívat na ty blbce! Bože! Kéž bych byl zase zpátky na Plíživé Smrtce!

Tiše zavyl.

"Nazdar," řekl někdo těsně za ním. Bernhard se prudce otočil a málem si přitom zlomil vaz. Uviděl obrovský škuner nadnášený balonem, který se k němu nehlučně přikradl zezadu. Odporný mladík s mastnými vlasy a širokým úsměvem na důvěřivé tváři se opíral o mosazné zábradlí a díval se dolů na něj.

"Povídám, strejdo," řekl a ukázal nejméně osmdesát zubů. "Co tam děláte?"

"Kdo jste?" zahučel Bernhard, který ho okamžitě začal nenávidět.

"Frank Reade, známý mladý vynálezce," řekl mladík. "A tohle je můj Vzdušný monitor. Bezva, co?"

"Smrdí," odsekl Bernhard a nakrčil nos.

"To je plyn, který utíká z balonu," vysvětlil Reade sebekriticky. "Mí věrní přátelé Barney O'Shea a Pomp si dnes uspořádali menší přestřelku a zasáhli balon. Nechcete k nám na palubu?"

"Ani nevím," brblal Bernhard. "Dělají to často?"

"Denně, ale nejsou dobří střelci." Frank Reade si jemně povzdechl. "Ve skutečnosti mají oba fantastický smysl pro humor," dodal. "Jsou to oddaní přátelé, kteří mě doprovázeli při mých dobrodružných výpravách na všechny planety soustavy Omos. Milují jeden druhého stejně jako mne. Jsou opravdu moc dobří přátelé, ale pořád si navzájem provádějí nejružnější kanadské žertíky a perou se jako kluci. Uvidíte..."

Ohlušující střelba ze samopalu někde na zádi ho přehlušila v půli slova. Za pár sekund se připojil druhý automat. Pak se vzduchem mihl ruční granát a za okamžik explodoval. Vzdušný monitor se otřásal pod výbuchy granátů a dopadajícími střelami dum-dum. Frank Reade se rychle přikrčil a střela z bazuky mu prosvištěla dva palce nad hlavou. Usmál se dolů na Bernharda.

"Tak co, nastoupíte si?"

"Nejsem si jist," zamumlal Bernhard a polekaně mrkl, když ani ne deset yardů od něj vybuchla desetilibrová bomba.

"Naznačím jim, aby se trochu mírnili," řekl Frank Reade. Sáh po lesklém kulometu, který stál opřen o zábradlí, a začal pálit směrem k zádi. Situace se okamžitě uklidnila a Bernhard se opatrně nechal vytáhnout na palubu. Udělal několik nejistých kroků po zářivě naleštěné mahagonové podlaze a pak se sesunul u zábradlí. V posledních dnech prožil příliš mnoho. Cítil, že by mohl prospat celý týden.

"Vypadáte unaveně," poznamenal Frank Reade. "Půjdeme do Velkého salonu mého Vzdušného elektrického monitoru." Chytil Bernharda za ruku a vedl ho

po přepychovém mahagonovém schodišti do dlouhé chodby s vysokým zlatým kobercem, který nádherně kontrastoval s lesklou politurou táflování ze vzácného dřeva.

Velkolepé vyřezávané dveře s mosaznými klikami a mozaikovými okny vedly do Velkého salonu, jehož celou jednu stěnu tvořila velká křišťálová okna s hedvábnými závěsy. Hluboká křesla s polštáři lemovanými zlatými třásněmi a opěradly zdobenými vybranými drobnými výšivkami stála v polokruhu před mohutným krbem ze zvětralých kamenů, kolem něhož byly rozvěšeny starožitné zbraně a v němž plápolal a hučel obrovský oheň. Místnost byla k prasknutí nabitá portréty předků a uměleckými památkami, většinou naprosto nevkusnými.

Bernhard se dobelhal k nejbližšímu křeslu a klesl do jeho objetí se šťastným povzdechem. Frank Reade zatleskal, okamžitě se otevřely vyřezávané dveře a jimi vstoupil muž připomínající gorilu, který se neuvěřitelně podobal Starému Držkounovi.

"To je Wolf Larsen, jeden z mých oddaných sluhů," představil ho Frank Reade a chopil se nablýskaných křišťálových sklenic, které na stříbrném tácu držel ve svých zjizvených rukou Wolf Larsen. "Vezměte si." Nabídl jednu Bernhardovi, který se už stačil schovat za křeslo a teď opatrně vylezl.

Wolf Larsen vrhl po Bernhardovi zamračený pohled zpod srostlého obočí a výhružně se zašklebil. Frank Reade propustil sluhu mávnutím ruky a Bernhard se chopil nabízené sklenice třesoucími se prsty.

"Ta zrůda se mi nelíbí," zavrčel. "Radši by se ke mně neměl vůbec přibližovat nebo ho vlastnoručně roztrhám na kusy."

Usrkl šampaňského a protáhl tvář. "Už jsem pil silnější věci," zabručel. "Co je vůbec tohle?" Ukázal kolem sebe neurčitým gestem zahrnujícím celou loď.

"To je můj Vzdušný elektrický monitor," odpověděl Frank Reade a elegantní pohybem prstů odstranil ze svého dokonalého viktoriánského vlněného obleku neexistující smítko.

"To vím," řekl Bernhard, "a v životě jsem neviděl blbější kosmickou loď. Jak to, že nemá vzduchové uzávěry?"

"Vzduchové uzávěry?" Frank Reade přemýšlel dobrých deset minut, než se jeho obličej rozjasnil. "Aha, vy myslíte vzduchové uzávěry? Takové ty dveře, co drží vzduch uvnitř a vakuum venku? Tohle vy myslíte?"

"Ano," zamumlal Bernhard.

"Žádné tu nemáme."

"Všiml jsem si. Proč?"

"Protože žádné nepotřebujeme."

"Fajn," povzdechl si Bernhard. "A proč je neopotře-bujete?"

"No," řekl pomalu Frank Reade po usilovném přemýšlení, "tady všude kolem je vzduch, tak by nám asi nebyly moc platné."

"Tam, odkud jsem přišel," řekl Bernhard, "jsou všichni přesvědčeni, že ve vesmíru jenom vzduchoprázdno. Abych byl upřímný, lidé tomu věří tak, že když je vyhodíte ze vzduchového uzávěru, explodují a umírají příšernou smrtí. Kristepane!" vykřikl náhle a prudce se posadil v křesle. "Jací blázni jsme to byli celá ta léta! Vesmír byl plný dobrého čistého vzduchu a ti pitomci se dusili a mrzli, nafukovali se a umírali jenom proto, že tak věřili, že ve vesmíru je kromě vakua už nic není!"

"No," řekl Frank Reade váhavě, "ve vesmíru opravdu je vzduchoprázdno, takže vaši přátelé měli k umírání koneckonců docela dobré důvody."

"Nebyli to moji přátelé," vysvětlil Bernhard. "Pár jsem jich vykopnul ven sám. Ale proč je tady všude kolem vzduch? Me taky vyhodili ven vzduchovým uzávěrem a přežil jsem to."

"Držím se samozřejmě pořád uvnitř atmosférického pásu," řekl Frank Reade. "A to dělají, pokud to mohu posoudit, všichni rozumní lidé v soustavě Omos. Pochopitelně," dodal rozčileně, "protože kdyby opustili pás, udusili by se, zmrzli a explodovali během několika sekund!"

Bernhard se zabořil do křesla. Hlava se mu točila z té noviny, nebo ze šampaňského, nebo z obojího.

"Co kdybyste mi o tom chvíli vyprávěl," řekl vyčerpaně.

Tak tedy (jak vysvětlil Frank Reade), soustava Omos byla dost podivným místem. Jedenáct planet obíhalo kolem slunce po jediné společně sdílené dráze a ne po koncentrických kruhových drahách, jak to planety obyčejně dělají. Jedenáct planet sluneční soustavy Omos - Poloda, Phlegeton, Scylla, Charybdis, El Dorado, Cibola, Atlantica, Schlaraffenland, Cockayne, Xanadu, a Toros - byly od svého slunce vzdáleny jen asi milion mil, což je samozřejmě relativně malá vzdálenost. Protože planety o téměř stejném průměru sedm tisíc dvě stě mil sdílely jedinou dráhu o poloměru jen milion mil, byly relativně velmi blízko. Sdílely proto i společný atmosférický pás ve tvaru pneumatiky. To znamenalo velké možnosti pro meziplanetární dopravu, protože prostor mezi planetami mohlo překonat jakékoliv letadlo. Miliony úředníků se proto denně stěhovaly z domova do práce na sousední planetu a pak zase zpět, což (jak řekl s úšklebkem Frank Reade) dělalo z ranní a odpolední dopravní špičky hotové peklo pro mladého geniálního vynálezce, který si přál na úrovni hodné gentlemana jen ticho a klid.

Poslední dobou se poměry ještě zhoršily díky válce vyvolané jakýmsi Edgarem Tangorem a rozpoutané mezi dvěma soupeřícími národy, Unisy a Kapary, na planetě Poloda. Během posledních sta let, kdy zuřily boje, se všichni civilisté přestěhovali na jiné planety, ale kanceláře a továrny nemohly zůstat prázdné. Miliony lidí se proto denně hrnuly na Polodu a zpět, většinou letěly na podomácku vyrobených strojích, kterých by se mladý geniální

olem slunce po jediné společně sdílené dráze a ne po koncentrických kruhových drahách, jak to planety obyčejně dělají. Jedenáct planet sluneční soustavy Omos - Poloda, Phlegeton, Scylla, Charybdis, El Dorado, Cibola, Adantica, Schlaraffenland, Cockayne, Xanadu, a Toros - byly od svého slunce vzdáleny jen asi milion mil, což je samozřejmě relativně malá vzdálenost. Protože planety o téměř stejném průměru sedm tisíc dvě stě mil sdílely jedinou dráhu o poloměru jen milion mil, byly relativně velmi blízko. Sdílely proto i společný atmosférický pás ve tvaru pneumatiky. To znamenalo velké možnosti pro meziplanetární dopravu, protože prostor mezi planetami mohlo překonat jakékoliv letadlo. Miliony úředníků se proto denně stěhovaly z domova do práce na sousední planetu a pak zase zpět, což (jak řekl s úšklebkem Frank Reade) dělalo z ranní a odpolední dopravní špičky hotové peklo pro mladého geniálního vynálezce, který si přál na úrovni hodné gentlemana jen ticho a klid.

Poslední dobou se poměry ještě zhoršily díky válce vyvolané jakýmsi Edgarem Tangorem a rozpoutané mezi dvěma soupeřícími národy, Unisy a Kapary, na planetě Poloda. Během posledních sta let, kdy zuřily boje, se všichni civilisté přestěhovali na jiné planety, ale kanceláře a továrny nemohly zůstat prázdné. Miliony lidí se proto denně hrnuly na Polodu a zpět, většinou letěly na podomácku vyrobených strojích, kterých by se mladý geniální vynálezce ani nedotkl. Ne, (jak řekl Frank Reade s jemným povzdechem, který doprovázel mávnutím vyšívání kapesníku) vesmír už nebyl tím, čím kdysi býval, a myšlenka opravdu dokonale vzduchoprázdného vesmíru možná vůbec nebyla tak špatná. Vakuum by jistě udrželo sprosté lidi v příslušných mezích.

"Ale," zeptal se Bernhard, "nestává se, že lidi občas zabloudí a vyletí z atmosférického pásu?"

"Stává se to," ujistil ho Frank Reade. "Udusí se, zmrznou a explodují během necelé minutky. Hrozný pohled." Znovu si povzdechl. "Abych řekl pravdu, je to oblíbený způsob sebevraždy v soustavě Omos. A zaslechl jsem také, že vlády Unisů a Kaparů jej používají, aby se zbavily pacifistů a podobných zrádců."

"Jako u nás doma," řekl Bernhard. Vyhlédl nejbližším křišťálovým oknem ven. Kamkoli pohlédl, v každém směru se po nekonečné světelné roky daleko vznášely černé tečky. Tušil přítomnost dalších planet soustavy někde v dálce, ale obloze vévodila modrozelená planeta. "Co je tohle?" zeptal se a ukázal na ni.

"To je Toros, největší planeta soustavy Omos. I když," Frank Reade si diskrétně odkašlal, "někteří lidé jí raději říkají Readova planeta." Spokojeně na ni pohlédl. "Žiju tam," vysvětlil.

"Aha," řekl Bernhard vyhýbavě.

"Přiznám se, starouši, že jsem byl zrovna na cestě domů, když jsem vás uviděl, jak se převalujete těsně vedle gravitační zóny. Jen o míli blíž a padal byste s ohromným zrychlením směrem k těžišti Readovy planety. Samozřejmě," dodal se zářivým úsměvem, "by z vás byla krvavá placka daleko dříve, než byste k němu doletěl. Ve vzdálenosti asi tři tisíce šest set mil od středu, abych byl přesný. Chápete?" Srdečně se rozesmál a štlouchl Bernharda loktem do žeber. "Tři tisíce šest set mil od středu! Dobré, co?" Zlomil se v pase a málem se zadusil smíchy. Bernhard se na něj zamračil a dopřál si další lok šampaňského, tentokrát ze sklenice svého hostitele.

"Kdy už tam budeme?" zeptal se.

Frank Reade se přestal smát a posadil se. "Letíme dolů," řekl a překvapeně pohlédl na svou prázdnou sklenici. "Pokud se ovšem mí dva oddaní sluhové nezastřelili navzájem, o čemž pochybuji. Jsou tak nešikovní, že se mi z nich dělá špatně."

Rozhodně vstal a uhladil si záhyby na vlněném obleku. "Pojďme a podívejme se po nich. Ta zvířata nikdy nepracují, dokud jim nad hlavou nesviští bič. Víno, tanec, zpěv - nikdy nemyslí na nic jiného." Překvapeně zamrkal, když se loď otřásla pod krupobitím dělostřelecké palby. "Zapomněl jsem na právě probíhající boje," zamumlal a vyšel z kabiny před Bernhardem.

Na palubě je přivítal veselý Barney O'Shea, muž se smyslem pro humor. Přiběhl k nim sehnutý až k zemi, kryl se před kulometnou palbou. Vypadal jako dvojče Wolfa Larsena nebo Starého Držkouna. Když zahlédl Bernharda, okamžitě se zastavil. Jeho odporný obličej znetvořil nepříjemný škleb. Zvedl svůj samopal a namířil ho Bernhardovi na prsa. Nevšiml si přitom, že vedle něj stojí Frank Reade.

"Vvvo krok zpátky, ty čččernej šerife!" zařval. "Dddej si na mě bacha nebo ti uuutrnhnu hhhlavu! Jjjo! A já ti povídám, že dddo Monitoru ani nnnepáchneš, dokád ti to můj pán Frank Reade, dddej mu Bůh věčnou slávu, nedovolí."

Připravil se k palbě, ale zjistil, že míří na svého milovaného pána a roztřásl se hrůzou.

"Jen klid," řekl Frank Reade se shovívavým úsměvem. "Tuhle epizodu si probereme později."

"Dddíky, pane!" zavzlykal Barney O'Shea. Jeho oči se rychle obrátily zpět k Bernhardovi a hlaveň samopalu se znovu zvedla.

"Holá!" zařval a začal před Bernhardem poskakovat sem a tam. "Jen pppojď! Ještě kkkrok a uvidíš! No tak se hhhni. Hejbni kkkostrou! Pppobavíme se!"

"Podívej se pořádně, ty idiote," zařval Frank Reade, "ten muž je mým přítelem!f' "Ttto říká Dafnis, pane!" odpověděl mu stejným řevem Barney O'Shea. "Ach, drahý pppane, dovolte mi uuutrhnout tomu vandrákovi hhhlavu.!"

"Drž hubu!" zavyl Frank Reade zdrcený hanbou. "Chceš, abych vypadal jako hlupák? Zalez, ty svině! Zmiz!"

"Jenom mu uuutrnhnu hhhlavu, vandrákovi mmmizernýmu, a uuumžu šťasten!" žebbral Barney O'Shea a tiskl zbraň jako šílenec.

"Ne!" zavyl jeho milovaný pán. Kopl sluhu, který měl slzy na krajíčku, do holeně a omluvně se obrátil k Bernhardovi. "Víte, jak to chodí," povzdechl si. "Dnes je téměř nemožné najít dobrého a spolehlivého sluhu. Jsem si jist, že jako gentleman chápete a omluvíte ten politováníhodný incident."

"Jistě," zamumlal Bernhard a přemýšlel, zdali má skočit přes zábradlí hned anebo počkat, až Monitor dosedne na zem.

Znovu se ozvala vzdálená kanonáda, ale zvuk se rychle blížil. Muž temné pleti oblečený do cárů otroka a s kulometem v ruce vyběhl odněkud z úkrytu, pádl přikrčen po palubě a střílel na všechny strany. Bernhard a Frank Reade padli na břicho a zůstali ležet, dokud palba neustala. Pak vzhledli.

"Můj Bože, to je Pomp," zahučel Frank Reade. "Zase se na sebe s Barneyem vytahují. Ti chlapi mě připraví o nervy!" Vstal a oprášil si oblek. "Vole!" vykřikl. "Jak si dovoluješ střílet na palubě mého krásného Elektrického vzdušného monitoru? Poškrábals mi táflování! A co má nádherná lesklá mosazná ložiska? Jsou na nich rýhy! Málem jsi mě zabil! A proč nesmekneš, když mluvíš se svými nadřizenými?"

Barney O'Shea uviděl svou šanci. Vyskočil, strhl Pompovi čapku a hodil ji na palubu.

"Dddolů s čepicí," zařval, "nebo ti uuutrhnou hhhlavu. Cák si zapomněl na dddobré vychování, ty ppprase?"

"Nenadávej, Irčane!" zavyl Pomp a hrábl po kulometu. "Nnnetykej si s gentlemanama!" Prst na spoušti se pohnul a Frank Reade i Bernhard se vrhli na palubu jako jeden muž. Jejich pád doprovázela současná palba dvou automatických zbraní.

"Vypadá to tu pořád takhle?" zeptal se Bernhard, kterému dávka ze samopalu proletěla jen pár palců nad hlavou.

"Většinou ano," povzdechl si Frank Reade. "Jsou to veselí kumpáni, tihle dva."

"Tak tomu říkáte vy," zamumlal Bernhard. Vzhlédl a zjistil, že oba veselí kumpáni se navzájem proděravěli střelami tak důkladně, že rychle se blížící planeta byla

jasně viditelná i skrz ně. Pálili jeden na druhého, i když už se jim podlamovala kolena a pomalu klesali na palubu kluzkou krví.

"Podívejte, co provedli," řekl, když se s námahou zvedal. "Zabili jeden druhého, pitomci."

"Vždycky to tak skončí," řekl Frank Reade. "Takže teď zase do Readestownu a do orgánové banky pro náhradní díly." Kriticky si prohlédl oba zohavené trupy a nesouhlasně se zamračil. "Zdá se, že tentokrát byli opravdu důkladní. Budeme muset nechat vyměnit většinu orgánů." Najednou si na ně rozčileně uplivil. "Co si o mně myslí?" vykřikl. "Že jsem ze zlata? Že si mohu dovolit kupovat jim nové vnitřnosti vždycky, když se rozstřílejí na kousky? Plíce, játra, srdce, slezina, žaludek, všechno zničeno! Tohle mě bude stát celé jmění!" Ušklíbl se na krvácející těla, opřel se o tepané mosazné zábradlí a rozhodl se trucovat. Bernhard k němu přistoupil. Všiml si, že právě rychle klesají k jakémusi městu střední velikosti.

"Chcete říct, že jim jednoduše koupíte nové vnitřnosti a necháte je sešít pokaždé, když se navzájem zabíjí?" zeptal se překvapeně.

"A co mám dělat? Druhý takový párek věrných a poslušných hochů bych už nenasel." Frank Reade zamračene shlédl na blížící se město. "Někdy si říkám, zda to stojí za to. Státní orgánové banky se mnou odmítají jednat už léta. Říkají, že já sám spotřebuji víc orgánů než zbytek Readestownu. Není lehké udržovat ty pitomce naživu, věřte mi."

"Jak to tedy děláte?" zeptal se Bernhard, v jehož mysli začalo klíčit strašlivé podezření.

"Mám styky," řekl Frank Reade. "Nějaký doktor Pretorius. Pošlu mu objednávku a za den nebo za dva mi doručí zboží. Nikdy jsem se ho neptal, kde bere tolik orgánů, i když mám určité podezření." Ohlédl se na šťastně se usmívající přátele, jejichž zjizvené ruce se stále ještě snažily vymačkat ze zbraní další střelu. "Mám takový pocit, že v nejbližších dnech zmizí v Readestownu pěkných pár lidí."

"Otřesné," řekl Bernhard, který se narodil a byl vychován za vlády Brasquellora XXII a nic jím nemohlo otrást.

Vzdušný monitor přistál se skřípěním a sténáním připomínajícím spíš havárii uprostřed rozlehlého dvora obklopeného strohou cihlovou zdí. Bernhard přešel přes zábradlí a sestoupil na nádherně pevnou zem. Frank Reade ještě křikl nějaké rozkazy na Wolfa Larsena a pak ho následoval.

"Jak se vám líbí Dům Readů?" zeptal se.

Bernhard se rozhlédl. Měl pocit, že se dívá na vězeňský dvůr, neviděl žádný rozdíl. "Ani nevím. Jak se dostanu ven?"

"Nejspíš vraty. Ale tam by se vám nelíbilo. Všude jsou tu jenom sprostí lidé. Abych řekl pravdu, v celém městě není pro vás vhodná společnost, tedy kromě mne. Jsem jediný gentleman na celé planetě. Proto jsem tak rád, že tu mám na návštěvě v Domě Readů důstojníka a gentlemana." Přátelsky objal Bernharda kolem ramen. "Promiňte mi, ale jakou máte přesně hodnotu?"

"Hodnota?" zeptal se Bernhard plaše. "Jsem vojín."

"Wolfe Larsenef" zařval Frank Reade a odtáhl ruku. "Vyhodte toho vandráka!"

11.

Bernhard přistál s nechutným plesknutím v hromadě kuchyňských odpadků u zadního vchodu Domu Readů a za ním letěl proud nadávek. Ze dveří mu ještě zahrozila chlupatá pěst, pak se zabouchly a za masivními zdmi Domu zavládlo ticho. Bernhard se zvedl, ohmatal si modřiny a zamrkal bolestí. Zahrozil domu pěstí také a okamžitou odpovědí mu byl kbelík vařící vody, který ho minul jen o pár palců. Bernhard se proto rychle vytratil z blízkosti Domu do tmavé páchnoucí uličky, která se vinula mezi zchátralými polorozpadlými domky, které se tiskly jeden ke druhému. Než se dolů k štěrce posypané zemi prodralo denní světlo, ztratilo poslední zbytek sil.

Temné průjezdy ho lákaly po obou stranách, z hospod a pivnic se ozývaly vášné výkřiky rozkoše a mísily se vzdechy bolesti a strachu zapomenutých žen a dětí sedících ve splešcích před hospodami a čekajících na své manžele a otce, kteří uvnitř propíjeli svou týdenní mzdu. Údolím hučel ledový vítr a nesl těžký mokrý sníh. Bernhard toužebně pohlédl na dveře nejbližší hospody a zapátral v kapsách po občerstvení. Nic. Povzdechl si a zatřásl se zimou, před níž cáry parádní uniformy nechránily.

"Jak se vede, dobrý muž?" zeptal se hlas zezadu. "Přišly na nás zlé časy, co?"

Bernhard se bleskurychle otočil, zvedl zatáté pěsti a pohlédl do moudrých laskavých očí starého, mírně shrbeného bělovlasého gentlemana. Na jednom oku měl monokl, od něhož se rozbíhal vějíř vrásek, v ruce s vystouplými žilami držel stříbrem zdobenou špacírku. Na prstech se mu blýskaly diamanty a rubíny a přes břicho mu visel zlatý řetěz od hodinek. Bernhard si oddechl.

"Nic, co by nevyřešily prachy a krátký pobyt v nemocnici," zamumlal. "Kdo jste?"

"Prostě jen přátelsky naladěná lidská bytost," řekl stařík. "Když vidím člověka v nouzi, vždycky přispěchám, abych splnil svou povinnost gentlemana." Důkladně si Bernharda prohlížel. "Byl jste někdy vážně nemocen? Nějaké dědičné choroby? Vředy? Zánět slepého střeva? Tuberkulóza? Pohlavní choroby?"

"Ne," řekl Bernhard a odstrčil jeho ruku, která se mu pokoušela ohmatávat svaly. "Proč se ptáte?"

"Jen obyčejný lidský zájem," vysvětlil starý pán a upřeně se zadíval na jeho zuby. "Pojďme dovnitř."

Zatáhl Bernharda do nejbližší hospody, kde autoritativním hlasem objednal kořalku. Bernhard klesl na židli, opřel se lokty o hrubě hoblovaný stůl a rozhlédl se. Místnost byla velká, temná a neuvěřitelně špinavá. Příšerné kamenné zdi pokrývaly odpuzující houby, štangasti vypadali jako z hororového filmu a chovali se podle toho. Když dvojice vešla, probíhaly v krčmě právě tři oddělené souboje na dýky, které na chvíli ustaly a jejich účastníci, kteří seděli, leželi, nebo se plazili kolem, na příchod vyvalili oči.

"Tohle se mi nelíbí," zavrčel Bernhard, když jim jakási stará čarodějnice postavila na stůl pár podezřele vypadajících lahví a dvě nemyté sklenice. "Proč se od nás všichni odtahují? Proč na nás civí? A proč ti lidé v koutě brousí nože a smějí se mi?"

"Nejsou zvyklí na cizince," řekl laskavý starý pán a naplnil Bernhardovu sklenici až po okraj hustou nazelenalou kapalinou. "Skoal, mladý muži!"

Bernhard se napil a zachvěl se, protože mu v lebce dopadl na mozek parní buchar.

"Co to bylo?" zeptal se se zaťatými zuby. "Chcete mě otrávit?"

"Rozhodně ne!" řekl stařík s uraženou důstojností. "To by poškodilo vaše vnitřní orgány. Nikdy bych nikoho neotrávil. Povězte mi..." Naklonil se přes stůl a odstrčil svou netknutou sklenici. "Jste tedy fyzicky zdravý? Cítíte se dobře? Žádné vážné úrazy? Vůbec žádné nemoci?"

Bernhard si znovu lokl záhadné tekutiny, zamrkal, když ucítil další ránu parního buchaní, a náhle neposlušnými rty řekl: "Ne, proč se ptáte?"

Laskavý starý pán si něco pilně zapisoval do notýsku, ustal vždy jen na okamžik, aby olízl špičku pera. "Plíce oukej," mumlal, "ledviny taky, srdce jako zvon." Vzhlédl na Bernharda. "A co vaše játra?" zeptal se. "V pořádku?" Stočil pohled na Bernhardovu sklenici. "Už toho raději víc nepijte, můj mladý příteli, mohlo by to poškodit játra. Zkuste zase tuhle láhev, je to tříhvězdičkový Mick Finn. Účinkuje rychleji a neuškodí vám." Přistrčil mu láhev, ale nepřestal zapisovat do notýsku.

Bernhard potřásl hlavou, protože měl pocit, že mu v ní někde vzadu hučí. "Mohl bych dostat něco k jídlu?" požádal.

"Teď ne," řekl starý pán. Vzhlédl od notýsku a zeširoka se usmál. "Ale mohu vám slíbit, že než skončí noc, váš žaludek dostane potravy, kolik bude žádat." Pak se bouřlivě rozesmál a vycenil přitom překvapivě bílé zuby.

Bernhard vzhlédl a uviděl, že zezadu se k němu blíží dva ramenatí muži se sekerami a tesáky ve špinavých prackách.

"Ještě ne," řekl stařík a odehnal je mávnutím žilnaté ruky.

"Ale doktore," začal protestovat nebezpečněji vypadající z obou vrahounů, "říkal jste..."

"Drž hubu, ty svině!" zařval laskavý starý pán a uhodil ho svou vycházkovou holí přes obličej. "Pro tebe jsem vždycky jenom Vaše lordstvo doktor Immanuel Ptetorius, Honoris causa, a když budu chtít slyšet tvůj názor, řeknu ti to!" Praštil vrahouna ještě jednou a se zlomyslným zábleskem v revmatickém oku ho sledoval, jak se belhá pryč. "A teď, mladý muži," zapředl, "kdybyste byl tak laskav a otevřel ústa, abych se vám mohl pořádně podívat na zoubky... cože?"

Vykřikl "cože" protože židle byla prázdná. Jen pomalu se kývajících dveře do kuchyně naznačovaly směr, kterým předpokládaný dárce orgánů unikl.

Bernhard se probojoval kuchyní, která mohla vzniknout jen ve zvrácené fantazii přesvědčeného vegetariána. Pokud byl bar špinavý, kuchyň se skládala jen ze špíny v různém skupenství. Stěny byly z tuhé špíny, tekutá špína bublala v hrncích a pánvích, živá špína navlečená do promaštěných hadrů se motala kolem a udržovala špínový oheň, na němž se peklo nepopsatelné špínové maso. Bernhard kopl jednoho kuchaře do žaludku, druhého přeskočil, sehnul se před vražedným zasvištěním rezavého nože a vyběhl shnilými dveřmi do vedlejší uličky, kde rozprášil celou skupinu zlodějů těl.

Uvědomil si, že stále ještě drží v ruce sklenici a vyšplíchl její obsah do obličeje vrahounovi, který připomínal gorilu. Padouch uskočil, zarval, zatail si prsty do tváře a začal se rvát kůží, kterou se mu bublající tekutina propalovala až na kost. Bernhard běžel dál, až narazil na stěnu, která uličku uzavírala. Přelezl ji a seskočil na druhé straně do ulice, která byla její věrnou kopií. Běžel dál a nevšímal si rozzuřených výkřiků za zády, které pomalu slábly. Konečně se zastavil, u konce s dechem, třesoucí se strachem a vyčerpáním před obchůdkem, nad jehož dveřmi visely tři zlaté koule. Vběhl dovnitř. Za pultem se na něj podlézavě usmál rezavý robot a zaskřípal ztuhlými převody.

"Vítejte u Čestného Johna, nákup a prodej pod jednou střechou," zakvákal. "Nejlepší zastavárna ve městě. Vzpomeňte si, na co chcete, a vsadte se, že to kupujeme nebo prodáváme." Naklonil se přes pult a zkušeným hmatem Bernhardovi vyvrátil čelist. "Žádné zlaté zuby. To je směla, kamaráde. Za zlaté zuby platíme nejvíc a za vytrhnutí si přitom účtujeme jenom symbolický poplatek. Takže co pro vás mohu udělat?"

"Co jsi zač?" ušklíbl se Bernhard, ale ustoupil před robotovými šátrajícíma rukama.

"Vítejte u čestného Johna, nákup a prodej pod jednou střechou," opakoval robot. "Nejlepší zastavárna ve městě." Náhle se zarazil a hlučně přehazoval pásky. "Můžete mi říkat Fagine. Co máte na prodej vzácný pane?"

"Nic," odsekl Bernhard. "Nechtěl bys koupit použitou uniformu admirála?"

"Divy vesmíru můžete koupit za nechutně nízké ceny," pokračoval robot vášnivě. "Podívejte, paradržokamy ze Skane III, které krásou nic nepřekoná, jen po pěti kreditech." Vytáhl obrovskou krabici naplněnou až po okraj barevnými kameny. "Nebo snad pěkné čerstvé srdce? Pruno z těla, mein Herr." Ukázal na sklenici s pomalu tlukoucím srdcem. "Nechcete pěkné děvčátko, pane? Měl bych tu nádhernou pannu, která po vás touží. Jenom dva kredity. Tak co říkáš, ty starej kozle?"

"Ne," nechal se slyšet Bernhard.

"Za tři kredity ti přidám i bič," dodal robot. Otočil se a vykašlal něco kouře a polámaných ozubených koleček. "Potřeboval bych generálku," vysvětlil. "Přijměte, prosím, mou pokornou omluvu, pane." Třikrát proběhl sem a tam kolem pultu, což doprovázel nesrozumitelnými výkřiky, a pak se náhle prudce zastavil.

"Vítejte u čestného Johna, nákup a prodej pod jednou střechou!" vykřikl a plácl Bernharda po zádech. "Potřebujete koupit pistoli, bič nebo sekeru, co? Chcete prodat zuby, uniformu nebo tchyni? Nabízíme nejlepší ceny, ať jde o cokoliv. Tak to vybal, starouši!" Škytl a s povzbudivým úsměvem se naklonil přes pult. Bernhard zvedl krabici paradržokamů a položil ji před robota.

"Co dáš za tyhle šperky, které krásou nic nepřekoná?" zeptal se.

"Obarvené žulové oblásky," řekl robot. "Opravdický šmejda, který těžko něco překoná. Máme jich tu všude tuny. Dám vám jeden mikrokredit za celou krabici, když k ní přihodíte i uniformu."

"Dělá se mi z tebe špatně," zaúpěl Bernhard.

"Necítíte se dobře? Chcete nové srdce, nová játra, nový žaludek? Mám nejlepší orgány ve městě. Našimi dodavateli jsou nejspolehlivější lovci těl, za které se zaručil sám Dr. Immanuel Pretorius." Robot se odmlčel a otevřel ústa, z nichž se vyvalil mrak černého smrdutého dýmu. "Není mi dobře," zaúpěl. "Devadesát procent částí mého těla potřebuje vyměnit. Není divu, že nic neprodám." Rozmrzele si odříhl a vypustil další černý obláček.

"Proč si nekoupíš pár náhradních dílů ve vlastním obchodě?" zeptal se Bernhard, který nemohl přehlédnout přepravky s novými náhradními dfly pro roboty, které zabíraly velkou část podlahy.

"Moc drahé," pozdechl si robot. "Čestný John je největší vydřiduch ve městě. Kromě toho bych nikdy nevěřil něčemu, co bych si od něj koupil. Dám vám doboru radu, vážený pane, nic tu nekupujte."

"Jako prodavač nestojíš za nic," řekl Bernhard.

"Nemůžu za to, že si můj pán nemůže dovolit dát mě do generálky," zakňučel robot s přehnanou sebelítostí.

"Takhle nezbohatne, to bych se vsadil," řekl Bernhard. Ohlédl se a vánku za špinavým sklem výlohy uviděl muže se sekerami a noži v rukou, kteří se k zastavárně stahovali ze všech stran. V některých z nich poznal zákazníky krčmy, kterou tak spěšně opustil. Obrátil se k robotovi a řekl: "Chci odsud pryč."

"Kdo by nechtěl?" zabručel robot. "Jak?"

"Na to se tě právě ptám. Nemáš tu nějaký z těch bláznivých létacích strojů?"

"Samé lepší značky," ujistil ho robot. "Mohu vám nabídnout nádhernou monokoptéru za dva tisíce kreditů. Vrtule je za příplatek, stojí taky dva tisíce."

"Nemám peníze."

"Jste odporná krysa, vážený pane," sdělil mu robot. "Mohl byste si ty peníze odpracovat."

"Jak dlouho bych tu musel dřít, abych vydělal čtyři tisíce kreditů?"

"Přibližně šest set let," řekl robot, "pokud byste nejedl a nespál. Co vy na to, starouši?"

"Chci mluvit s majitelem," řekl Bernhard.

"Nechtějte. Je to převít, gangster a prašivá krysa. Kdyby vás dostal do rukou, utloukl by vás k smrti. Raději si promluvte se mnou. Jsem laskavý, lidský a tolerantní. Když jde o kšeft, nevádí mi ani jednání s lidmi. Žít a nechat žít, to říkám pořád. Někteří mí nejlepší přátelé jsou taky lidi. Nemám proti vám lidem žádné předsudky. Abych se přiznal, mí přátelé roboti ze společnosti Smrt člověku se dokonce domnívají, že mám pro lidskou chátru slabost. Tak co říkáte?"

Bernhard se naklonil kupředu a chytil robota pod krkem. "Jsme tu sami," zasyčel. "Ty jsi starý rezatý robot a já zoufalý proradný člověk. Tak co, dáš mi ten vrtulník?"

"Čtyři tisíce," zapištěl robot a neúspěšně se snažil vykroutit se ze sevření.

Bernhard popadl šroubovák a zamíchal jím robotovy prorezlé vnitřnosti. Vyvalil se hustý černý dým a úlomky součástek zasvištěly místností. "Tak co?" zeptal se znovu.

"Přesvědčil jste mne," zaskřípěl robot. "Dám vám monokoptéru."

"Logika vždycky vítězí," přikývl Bernhard. "Jdeme."

"Chcete říct, že mám jít s vámi?"

"Uhodl jsi. Pokud bys neletěl se mnou, neměl bych k tvému zboží důvěru."

"Jste převít, vážený pane," povzdechl si robot. Vyvedl Bernharda na dvůr, kde několik rozbitých létacích strojů v různých stupních rozkladu trávilo dny zaslouženého odpočinku po dlouhém životě vyplněném těžkou prací.

"Tenhle?" zeptal se Bernhard a ukázal na lesklý vrtulník s visačkou, která ujišťovala vzácné zákazníky o jeho nesrovnatelných kvalitách, úrovni vybavení a dílenského zpracování, kráse a síle, což je všechno k maní za absurdně nízkou cenu čtyř tisíc kreditů na dřevo.

"Ne, ne," řekl robot rychle, "ten by se vám nelíbil, pane... není v dobrém stavu... chtěl jsem ho opravit, než se prodá... ve výšce přes pětset stop by se jistě porouchal... mám tu ještě jeden pro svou osobní potřebu." Škytal, vykašlával černý dým a vedl Bernharda dál ke starému stroji, který připomínal jízdní kolo s velkou vrtulí. Visela na něm cedulka Soukromé! Nesahat! Nasedli a vznesli se do vzduchu.

"Je mi líto, že jsem tě takhle musel vytáhnout z obchodu," omlouval se Bernhard, "ale musel jsem rychle pryč."

"Taky už jsem byl na odchodu," opáčil robot, "Před časem jsem nejspíš udělal chybičku a pár lidí se zařeklo, že mě roztrhají na kusy. Právě jsem se chystal odletět na Phlegeton, když jste vrazil dovnitř."

Bernhard se ohlédl dolů a uviděl dvůr plný hulákajících lidí ozbrojených sekerami, noži a jinými nepříjemnými věcmi. "Pronásledují nás na těch ostatních strojích," řekl.

"Ať," zasmál se skřípavě robot. "Všechny jsou to zfixlované šmejdy."

"Co by tomu asi řekl Čestný John?" zeptal se Bernhard, když se létací stroje začaly hroutit ve vzduchu a pronásledovatelé padali vstříc jisté smrti. "Uchechtal by se," odpověděl robot a smál se jako blázen. "Čestný John jsem já."

"Ach," řekl Bernhard.

Létající kolo stoupalo od Readestownu k nepříliš vzdálené planetě Phlegeton.

"Proč zrovna Phlegeton?" zeptal se Bernhard.

"Phlegetonu se každý vyhýbá jako moru," vysvětlil Čestný John, "tak jsem si řekl, že bude nejlepší. Bojíte se?"

"Ano."

"Tedy," pravil robot filosoficky, "máme na vybranou mezi možnou smrtí na Phlegetonu a jistou strašlivou smrtí na Readově planetě. Žádný velký výběr, co?"

"Nemluv tolik," zavrčel Bernhard. "Šlapej!"

Když se známý cestovatel Nobar Sheemes, čest jeho památce, poprvé dotkl svými zelenými pseudokončetinami phlegetonské půdy, stačil mu jediný zkušený pohled na okolí, aby se rozhodl, že odtud chce zase co nejrychleji vypadnout. Udělal čelem vzad a skočil do ještě otevřeného vzduchového uzávěru své lodi.

Lod' tam, bohužel, nebyla a vzduchový uzávěr také ne. Stál tam Phlegetonaeca Vulgaris F, beztvary dravec obávaného druhu vyznačujícího se neukojitelnou chutí k jídlu a naprosto netradičními názory na tvar těla. Příklad se k cestovateli zezadu a změnil se v poměrně věrnou kopii jeho lodi. Vzduchový uzávěr se za zelenými zády Nobara Sheemese s mlasknutím zavřel a tehdy slavného cestovatele viděli naposled.

Kdyby byl Bernhard cestovatelem, mohl skončit podobně jako Nobar Sheemes, ale on jím nebyl. Slezl s létacího kola, opřel se o přívětivý strom a nespokojeně se rozhlédl po okolí.

"Nemám nic proti pestrosti," poznamenal, "ale nezachází tohle příliš daleko?"

Čestný John se pokusil potrást si manipulátorem s něčím, co připomínalo příbuzného robota, ale nebylo jím. Bojoval zoufalý zápas v hodně volném stylu s příslušníkem obávaného druhu Phlegetonaeca Resolvatae Rex a proto neodpověděl.

"Na mé planetě," řekl Bernhard a odtrhl od krku větev hladového stromu, "všechno zachovává tvar. Nechci kritizovat, ale je tu nepořádek a to se mi nelíbí."

"Uf," vyhekl Čestný John a vrazil ocelový dráp svému soupeři do oka.

"Navíc," pokračoval Bernhard, "se mi tu nelíbí ani slunce."

Podezřivavě se zamračil na modročervené slunce, které vesele hrálo. Na Phlegetonu se totiž slunce jeví jako čtverec a pohled na ně vyvolal v Bernhardovi těžkou melancholii. Protivník Čestného Johna se neúspěšně pokusil o remízu, pak hodil ručník do ringu a nejistě odkráčel, ponechávaje robota osudu. Zastavárník se zvedl a doklopýtal k Bernhardovi. "Nelíbí se mi tu," řekl.

"Máš pravdu," souhlasil Bernhard. Nedočkávě vykročil, takže ho svištící větev minula o zlomek palce. Strom už nedokázal ránu zadržet a uhodil sám sebe tak silně, až upadl do bezvědomí. "Vypadneme odsud."

Bernhard i robot se vrátili k létajícímu kolu a zjistili, že má dvojníka. Na zemi stála dvě potlučená kola a šklebila se na ně.

"Jedno pro vás, jedno pro mě, vážený pane," řekl Čestný John a pro jistotu počítal na prstech. "Vyberte si."

"Jedno z nich je maskovaný dravec," konstatoval Bernhard. "Vybírej první."

Čestný John se rozpačitě poškrábal na plášti. "Myslím, že bychom měli jít raději pěšky," prohlásil nejistě.

Bernhard se ohlédl na nekonečnou poušť, která se třípytila ve spalujících paprscích čtvercového slunce. "Tak jo," zamumlal. Obrátil se zpět a zjistil, že i Čestný John se rozdvojil. S hrůzou v očích proti němu stáli dva naprosto stejní roboti, kteří se shodovali v každé rezavé skvrnce a poškozeném převodu.

"Vy jste se rozdvojil!" vykřikli skřípavě.

"Vůbec se mi tu nelíbí," postěžoval si Bernhard a ozvěna jeho vlastního hlasu ho doporužela. "Vypadneme odsud."

Vykročil do pouště a jeho dvojník opakoval každý pohyb. Přidal do kroku a nakonec se zoufale rozběhl. Bernhard n se držel po jeho boku, funěl, klopýtal, klel a ve všem se choval stejně jako originál. Oba roboti je následovali a hádali se dokonale shodnými hlasy.

O půl hodiny později Bernhard klesl na písečnou dunu a zalapal po dechu. Čtvercové slunce stále ještě žhnulo nad pouští, ale oba Bernhardové už vrhali na pomalu se přesypající písek dlouhé stíny.

"Podívej," řekl první plačtivě. "Už je to únavné. Proč to nevzdáš a nenecháš mě na pokoji?"

"Rád bych," odpověděl druhý, "jen kdybys byl tak laskav, lehl si a nechal se ode mne zhltnout. Proč se máme pořád takhle honit? Nakonec tě stejně dostanu, tak proč se štvát?"

"Představa, že mě něco sežere, mě neláká," odsekl Bernhard. "Zvláště ne takové polointeligentní zvíře jako ty. A teď vodprejskniohn, "tak jsem si řekl, že bude nejlepší. Bojíte se?"

"Ano."

"Tedy," pravil robot filosoficky, "máme na vybranou mezi možnou smrtí na Phlegetonu a jistou strašlivou smrtí na Readově planetě. Žádný velký výběr, co?"

"Nemluv tolik," zavrčel Bernhard. "Šlapej!"

12.

Když se známý cestovatel Nobar Sheemes, čest jeho památce, poprvé dotkl svými zelenými pseudokončetinami phlegetonské půdy, stačil mu jediný zkušený pohled na okolí, aby se rozhodl, že odtud chce zase co nejrychleji vypadnout. Udělal čelem vzad a skočil do ještě otevřeného vzduchového uzávěru své lodi.

Loď tam, bohužel, nebyla a vzduchový uzávěr také ne. Stál tam Phlegetonaeca Vulgaris F, beztvary dravec obávaného druhu vyznačujícího se neukojitelnou chutí k jídlu a naprosto netradičními názory na tvar těla. Příklad se k cestovateli zezadu a změnil se v poměrně věrnou kopii jeho lodi. Vzduchový uzávěr se za zelenými zády Nobara Sheemese s mlasknutím zavřel a tehdy slavného cestovatele viděli naposled.

Kdyby byl Bernhard cestovatelem, mohl skončit podobně jako Nobar Sheemes, ale on jím nebyl. Slezl s létacího kola, opřel se o přívětivý strom a nespokojeně se rozhlédl po okolí.

"Nemám nic proti pestrosti," poznamenal, "ale nezachází tohle příliš daleko?"

Čestný John se pokusil potřást si manipulátorem s něčím, co připomínalo příbuzného robota, ale nebylo jím. Bojoval zoufalý zápas v hodně volném stylu s příslušníkem obávaného druhu Phlegetonaeca Resolvatae Rex a proto neodpověděl.

"Na mé planetě," řekl Bernhard a odtrhl od krku větev hladového stromu, "všechno zachovává tvar. Nechci kritizovat, ale je tu nepořádek a to se mi nelíbí."

"Uf," vyhekl Čestný John a vrazil ocelový dráp svému soupeři do oka.

"Navíc," pokračoval Bernhard, "se mi tu nelíbí ani slunce."

Podezřívavě se zamračil na modročervené slunce, které vesele hřálo. Na Phlegetonu se totiž slunce jeví jako čtverec a pohled na ně vyvolal v Bernhardovi těžkou melancholii. Protivník Čestného Johna se neúspěšně pokusil o remízu, pak hodil ručník do ringu a nejistě odkráčel, ponechávaje robota osudu. Zastavárník se zvedl a doklopýtal k Bernhardovi. "Nelíbí se mi tu," řekl.

"Máš pravdu," souhlasil Bernhard. Nedočkavě vykročil, takže ho svištící větev minula o zlomek palce. Strom už nedokázal ránu zadržet a uhodil sám sebe tak silně, až upadl do bezvědomí. "Vypadneme odsud."

Bernhard i robot se vrátili k létajícímu kolu a zjistili, že má dvojníka. Na zemi stála dvě potlučená kola a šklebila se na ně.

"Jedno pro vás, jedno pro mě, vážený pane," řekl Čestný John a pro jistotu počítal na prstech. "Vyberte si."

"Jedno z nich je maskovaný dravec," konstatoval Bernhard. "Vybírej první."

Čestný John se rozpačitě poškrábal na plášti. "Myslím, že bychom měli jít raději pěšky," prohlásil nejistě.

Bernhard se ohlédl na nekonečnou poušť, která se třpytila ve spalujících paprscích čtvercového slunce. "Tak jo," zamumlal. Obrátil se zpět a zjistil, že i Čestný John se rozdvojl. S hrůzou v očích proti němu stáli dva naprosto stejní roboti, kteří se shodovali v každé rezavé skvrnce a poškozeném převodu.

"Vy jste se rozdvojil!" vykřikli skřípavě.

"Vůbec se mi tu nelíbí," postěžoval si Bernhard a ozvěna jeho vlastního hlasu ho doporovážela. "Vypadneme odsud."

Vykročil do pouště a jeho dvojník opakoval každý pohyb. Přidal do kroku a nakonec se zoufale rozběhl. Bernhard n se držel po jeho boku, funěl, klopýtal, klel a ve všem se choval stejně jako originál. Oba roboti je následovali a hádali se dokonale shodnými hlasy.

O půl hodiny později Bernhard klesl na písečnou dunu a zalapal po dechu. Čtvercové slunce stále ještě žhnulo nad pouští, ale oba Bernhardové už vrhali na pomalu se přesypající písek dlouhé stíny.

"Podívej," řekl první plačtivě. "Už je to únavné. Proč to nevzdáš a nenecháš mě na pokoji?"

"Rád bych," odpověděl druhý, "jen kdybys byl tak laskav, lehl si a nechal se ode mne zhltnout. Proč se máme pořád takhle honit? Nakonec tě stejně dostanu, tak proč se štvát?"

"Představa, že mě něco sežere, mě neláká," odsekl Bernhard. "Zvláště ne takové polointeligentní zvíře jako ty. A teď vodprejskni!"

"Možná nechceš být sežrán," řekl Bernhard II, "ale to není podstatné. Jsi jedlý, což znamená, že máš být sněden. A protože ses tu objevil právě ve chvíli, kdy jsem hledal něco k jídlu, byl jsi zřejmě počat a zrozen proto, abys mě nasýtil."

"Ty si myslíš, že to je jediný důvod, proč jsem procestoval půl vesmíru? Abych skončil tady a tys mě sežral?" ušklíbl se Bernhard.

"Našly by se i horší důvody," řekl Bernhard II. "Navíc, důkazy jsou nezvratné. Jsi tady a já mám hlad."

"To je zvrhlá a pokroucená logika," odpověděl Bernhard důstojně. "Dělá ze mne bezduché stvoření bez vlastní vůle, s čímž nesouhlasím. Jdi pryč a neotravuj." Otočil se ke dvojníkovi zády a vztekle se zamračil na nekonečnou poušť.

"O tom se můžeme bavit, až nám jazyk zdřevění," prohlásil Bernhard II. "ale nakonec se ze všeho vyloupne zase jen ten jeden nesporný fakt - mám hlad, protože v posledních dnech lov nestál za nic, a pak jsi až z druhého konce vesmíru přišel ty, abys mě zachránil před zdánlivě nevyhnutelnou smrtí hladem. Cítím v tobě filosofa," pokračoval Bernhard II, "a to mě z intelektuálního hlediska zajímá. Ale v dané chvíli mě přitahuješ mnohem víc z hlediska kulinárního. Víc mě zajímá kvalita tvého masa než tvé příšerně deformované názory na vesmír a tvůj osud."

"Právě jsem unikl ze spárů bandy lupičů těl," řekl Bernhard a couvl před hladově napřaženými rukama dvojníka."

"Samozřejmě!" zajásal Bernhard II. "Protože jsi byl předurčen stát se mou a jediné mou potravou. Proto tě instinkt vedl k naplnění osudu. Tak už, prosím tě, nech těch nesmyslů a pojďme k věci. Před snídaní mám vždycky špatnou náladu. A teď už je pokročilá odpoledne a já jsem ještě dneska neměl nic v ústech. Ne snad, že bych s tebou nechtěl tyhle fascinující filosofické otázky podrobně prodiskutovat," řekl Bernhard II zdvořile, "ale teď není vhodná doba, nejsme na vhodném místě a začínám ztrácet trpělivost." Ve výši pasu otevřel tlamu lemovanou několika řadami lesklých ostrých zubů. Bernhard ucouvl a ohlédl se po čestném Johnovi. Žádný z robotů nebyl v dohledu.

"Budu se bránit," prohlásil Bernhard výhružně.

"Ale jistě!" souhlasil Bernhard II. "Stvořitel mě vybavil všemi možnými orgány potřebnými k boji, takže se samozřejmě musíš bránit, abych je alespoň trochu využil. Očekávám, že budeš klást odpor po celé cestě dolů do žaludku, cokoli jiného by bylo nepřírozené a urážlivé."

Bernhard řekl: "Obludy, které se snaží filosofovat, mi jsou odporné. Raději bych dal přednost obyčejné obludě, která se mě právě snažila sežrat a nemučila mě svými slabomyslnými filosofickými úvahami.", Bernhard II si ztěžka povzdechl. "Tak podívej," řekl. "Znáš přece tu starou pohádku o loutce, která visela na drátcích. Když za ně někdo začal tahat, loutka si myslela,

že je šťastná. Namlouvala si, že hýbe rukama a nohama podle své vlastní svobodné vůle. Když pohyby drátků ustaly, loutka si pomyslela, že je unavená. Přestala tančit a mávat rukama, sama se rozhodla, že si odpočine. Občas se vydávala na dlouhé cesty, podobně jako jiní hrdinové, které jsem poznal a snědl, a pořád si myslela, že ty cesty jsou její nápad. Zkrátka se pořád domnívala, že má svobodnou vůli, což je nejrozšířenější a nejpolitovanihodnější blud ve vesmíru. Omyl, který nikomu nepřinesl nic dobrého a nevyplatí se ani tobě."

"Tak ty chceš říct, že jsem jenom loutka?" zeptal se překvapeně Bernhard.

"Nevím, čemu se divíš," řekl Bernhard II, "ale je to tak. Ano, jsi loutka. A co?"

"Kdo tedy tahá za provázky? Ty?" Bernhard se výsměšně rozesmál. Měl takový vztek, že na chvíli zapomněl i na strach.

"Už zase začínáš filosofovat," řekl Bernhard II se stopou netrpělivosti v hlase. "Ve skutečnosti za provázky netahá nikdo. Ale přesto jsi loutka a já mám hlad. Moc by mě zajímalo, co chceš ještě dokazovat."

Zatřásl pravou rukou, rychle změnil tři prsty v masivní stříbrný jídelní příbor - lžici, vidličku a nůž - a pečlivě jej rozložil na písku. Kus roztrhané uniformy se přetavil ve stříbrný talíř ve stylu Ludvíka XIV. a další části dravcovy anatomie potkal osud ubrousků, broušených sklenic a jiných vybraných kusů prostírání.

"Vždy se snažím postupovat tak, jak se na gentlemana sluší," vysvětlil.

"Dokonce i za podmínek, jako jsou tyto." Kriticky obhlédl tabuli. "Zdá se, že už schází jen jediná věc."

"Ještě jeden talíř?" navrhl Bernhard.

"Ne," řekl Bernhard II a skočil po něm. "Ty!"

Stačil udělat jen jeden krok a pak ho i se stříbrným nádobím pohltila díra v písku. Bernhard letmo zahlédl na dně díry strašlivá, rychle se pohybující kusadla, pak se písek sesunul dolů a milosrdně zakryl dějiště tragédie. Bernhard rychle ustoupil o pěkný kus zpět, pak se zastavil a roztřásl se hrůzou. Bouřlivé převalování písku asi za minutu ustalo, jeho hladina se ustálila a zvuk připomínající mohutné krknutí otřásl věčným tichem pouště. Bernhard se otočil právě včas, aby uviděl, jak se před ním ve vzduchu zhmotnily třípytivé dveře. Vykročil z nich mírně obtloustlý muž oblečený do rudého trikotu komiksového hrdiny a s černou maskou na obličeji. Strhl Bernharda k sobě do chodby, pak se ozvalo bouchnutí a tajemné dveře zmizely.